

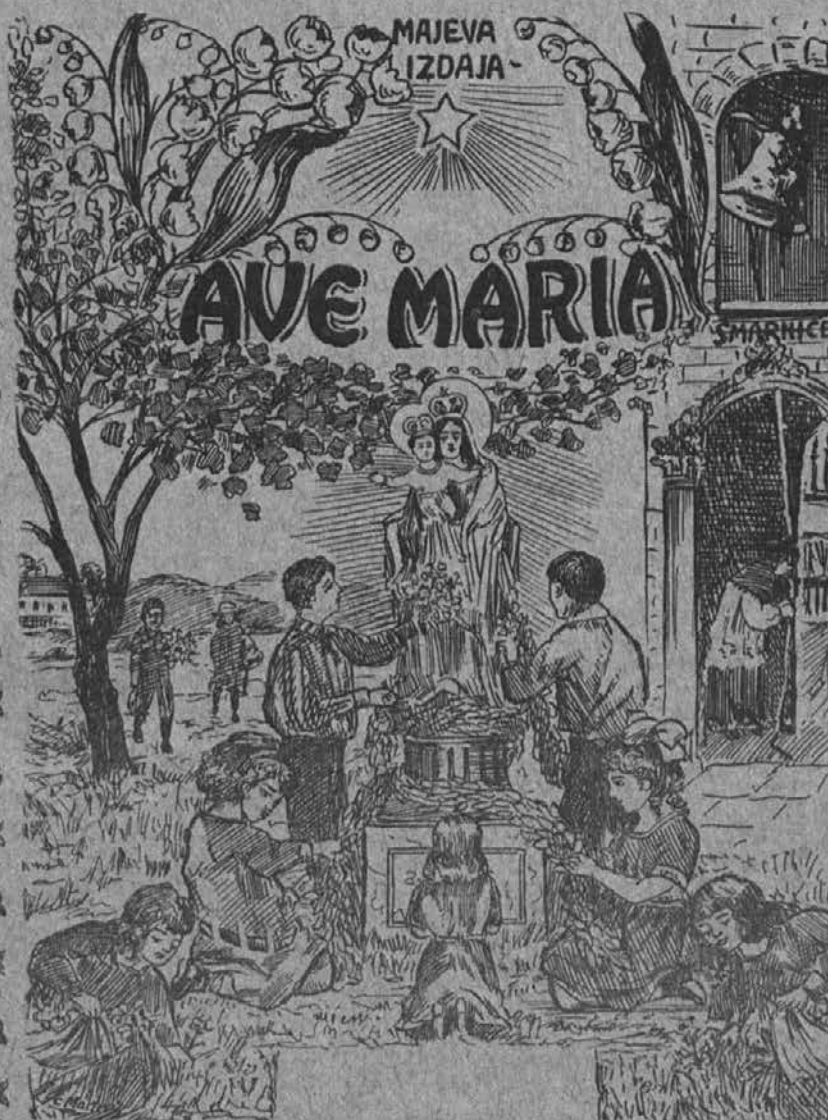
“ AVE MARIA ”

ŠTEV. (No.) 9.

MAY 1, 1922.

LETO (Vol.) XIV.

"AVE MARIA"

Izhaja 1. in 15. vsakega meseca. — Issued every 1st and 15th day of the month.

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$2.50 na leto.—Subscription Price \$2.50 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Naši zastopniki.

Vi so pooblašteni pobirati naročnino za "Ave Maria", "Glasnik Presvetega Srca Jezusovega", "Edinost", "Koledar Ave Maria", molitvenike in druge knjige ter vse tiskovine.

OHIO.

Baberton, Ohio.—Mr. Frank Zupancič, Mr. Joseph Lekšan.

Bridgeport, Ohio.—Mr. Ludvig Hoge.
Newburg, Ohio.—Rev. J. J. Oman, Mr. Jakob Resnik.

Cleveland, Ohio.—Mr. Frank Suhadolnik, Mr. Anton Strniša, Mr. Joseph Meglich, Mr. Rudolph Cerkvenik, Rev. J. Miklavčič, Mrs. Ivanka Gaspari.

Bedford, Ohio.—Mr. Frank Stavec.
Collinwood, Ohio.—Mr. John Mesec.
Nottingham, Ohio.—Miss Mary Mevzek.
Lorain, Ohio.—Miss Frances Bombach.

PENNSYLVANIA.

Ambridge, Pa.—Mrs. Jennie Svegel.
Beadling, Pa.—Mr. N. Simonič.
Braddock, Pa.—Mr. Joseph Lesjak.
Bridgeville, Pa.—Miss Elizabeth Pogachnik.

Burdine, Pa.—Mr. John Krek.
Canonsburg, Pa.—Mr. Mihael Tomšič, Mr. John Pelhan, Mrs. Mary Bevc, Miss F. Mohorič.
Forest City, Pa.—Mrs. Anna Gröman, Miss Mary Svete.

Johnstown, Pa.—Mr. Andrew Tomec.
Olyphant, Pa.—Miss Mary Zore.
Pittsburgh, Pa.—Mr. John Golobič, Mr. J. Bojanc, Mr. Geo. Weselich.
Steelton, Pa.—Mr. Anton Malesich.
Export, Pa.—Mr. Jakob Rink.

So. Bethlehem, Pa.—Mr. J. Korpivšek.

MINNESOTA.

Gilbert, Minn.—Mrs. A. Preglet.
Aurora, Minn.—Mrs. E. Smolich.
Newark, Minn.—Mr. Frank Globokar.

Chisholm, Minn.—Mrs. Barbara Globočnik, Rev. J. E. Schiffer.

Ely, Minn.—Mr. Jos. Peshel, Mr. J. Otrin.

Eveleth, Minn.—Mrs. Frances Gregorich.
Greaney, Minn.—Mrs. U. Babich.
New Duluth, Minn.—Mr. M. Spehar, Rev. A. Pirnat.

Rice, Minn.—Rev. John Trobec.
Soudan, Minn.—Mr. John Loushin.
Virginia, Minn.—Mrs. Rosie Tishel.
Tower in Soudan, Minn.—Mrs. F. Loushin.

McKinly, Minn.—Mrs. A. Hegler.

ILLINOIS.

Aurora, Ill.—Mrs. M. Vesel.
Chicago, Ill.—Mr. Leo Mladich, Mr. Fr. Koren, Mr. Andrew Glavach.
Joliet, Ill.—Mr. Marko Bluth, Mr. Joseph F. Muhich.

La Salle, Ill.—Mr. Frank Mišjak.
North Chicago in Waukegan, Ill.—Mr. Joseph Drashler, Mr. J. Kosir.
Springfield, Ill.—Mrs. C. Andrews.
Bradley, Ill.—Mr. M. Smoley.

Milwaukee, Wis.—Mr. Steve Hoynik, Miss Mary Mohorko.
Sheboygan, Wis.—Mr. M. Progar.
Willard, Wis.—Mr. Frank Perovšek.
Brooklyn, N. Y.—Mr. Jos. Skrabe.
Newark, N. J.—Mrs. Johana Mevzek.
New York, N. Y.—Very Rev. Benigen Snoj O. F. M.

Denver, Colo.—Mr. Jos. Pavlakovič.
Pueblo, Colo.—Rev. P. Cyril O. S. B., Mrs. J. Meglen.
Indianapolis, Ind.—Mr. Louis Komlanc, Mr. Frank Markič.

Thomas, West Va.—Mr. John Lahajnar, Mrs. M. Bulich.
Calumet, Mich.—Mr. J. Musich, Mrs.

Frances Plautz.

Iron Mountain, Mich.—Mr. A. Berce.
Detroit, Mich.—Mrs. A. Banks.
Bridgeport, Conn.—Rev. M. J. Golob.
Frontenac, Kans.—Mr. Martin Chanzel.
Kansas City, Kans.—Mr. Peter Majerle.
Dodson, Md.—Mr. Jernej Intihar.
East Helena, Mont.—Mrs. Frances Ambro.
St. Louis, Mo.—Mr. John Mihelich.
So. Omaha, Nebr.—Mrs. M. Petrasich.
Valley, Wash.—Mrs. Mary Swan.
Rock Springs, Wyo.—Miss Apolonia Mrak.

ALI VESTE?

da se tu v naši cerkvi sv. Štefana v Chicagi bere vsako nedeljo ena sv. maša za naročnike naših listov in sploh vse, ki na katerikoli način delajo za njih prospeh?

DR. JAMES W. MALLY

EDINI SLOVENSKI ZOBOZDRAVNIK

6127 St. Clair Avenue CLEVELAND, O.

Randolf: 3711.

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50.

Za Evropo \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 9.

MAY 1, 1922.

LETO (VOL.) XIV.

M. Elizabeta:

KADAR MOLI TIHI GOZD...

Kadar moli tihi gozd,
tisoč rok pobožno sklepa,
zašumi po lesu krog
kakor pesem rajsko lepa
in izgublja se v daljave:
Mati božja, ave, ave!

Kadar moli tihi gozd,
listje tajnostno trepeče,
saj tako drhti otrok,
kadar z materjo šepče.
Glas za glasom gre v višave:
Mati božja, ave, ave!

Kadar moli tihi gozd,
časo beli cvet odpira,
sladki balzam trosi krog,
ž njim kapelico zastira,
in pridevlje med vonjave:
Mati božja, ave, ave!

Kadar moli tihi gozd,
je, kakor bi orgle pele,
kot bi vitke smreke vse
pesmi angelske umele.
V polnih tonih vre v višave:
Mati božja, ave, ave!

Kadar moli tihi gozd,
spomnim Matere se svoje,
k nji zahrepeni srce
in iskreno duša poje
milosladke ji pozdrave:
Mati božja, ave, ave!

Na delo za Mater!

K.

Mesec majnik je tukaj. Vsi bomo skušali kolikor mogoče lepo okrasiti svoj šmarniški oltarček in bomo tam večer za večerom častili svojo nebeško dobro Mater Marijo, katero toliko ljubimo in kateri smo toliko hvaležnost dolžni.

Toda pri tem pa ne pozabimo zlasti na en način šmarnic, ki bo gotovo Materi najljubši — da ji pridobivamo kolikor mogoče veliko drugih src, ki jo bodo tudi ljubila in ji v svojih srcih napravila šmarnični oltarček ljubezni in čiščenja.

* * *

Cvetlice okrog Marijine podobe so nekaj milega, pristrčnega in lepega. Toda bolj kakor cvetlic hoče Marija src, človeških ljubečih src! Vse spomladno cvetje je itak Marijino. Toda srca niso. Srca se pa Materi upirajo, je ne marajo. In vendar ravno teh pa hoče. Največje materino veselje je, ako vidi Sina ljubljenega in čiščenega. Najboljše šmarnice so toraj pridobivanje src za Jezusa in Marijo. Eno pridobljeno in spreobrnjeno srce je za Marijo večje vrednosti kot vse cvetlice sveta, kot vse bogastvo in vse stvarstvo. Jezus njen sin je dal za duše svoje življenje in svojo kri.

Zato, dragi rojak! Ko boš zvečer klečal pred šmarniškim oltarjem in častil svojo mater Marijo, ne pozabi na te žive rožice, na te žive lučke, katerih želi tvoja Mati Marija za majnik, za šmarnice.

Vidiš, list "Ave Maria" so nekako neprestane šmarnice med ameriškimi Slovenci. Pod dvakrat na mesec ta list zbira blizu 6 tisoč vernih slovenskih src okrog Marijnega srca, jim polaga na jezik prelepi angeljski pozdrav: Ave! Ave Maria! Pozdravljena! Počlašena Marija! Najmanj 20 tisoč slovenskih ustnic izreka ime tega lista vsaki mesec dvakrat in s tem že hote ali nehote pozdravlja nebeško Mater. Kako lepo, kako vzvišeno delo opravlja, kaj ne!

Toda ti veš, da je pri vsem tem vendar še veliko več slovenskih src, ki so sicer še pred nekoliko letih gorela za to Mater, ki so odhajala iz stare domovine v Ameriko z Brezij ali s kake druge Marijine božje poti, kjer so se s solzami v očeh poslavljali od Marije in ji obetala zvestobo tudi v tujini in sicer zvestobo do smrti. Toda danes...? Izgubljeni sinovi so zašle hčere. Kakor sveta Monika za svojim izgubljenim sinom, joka tudi nebeška Mati Marija za njim in hiti s svojimi priprošnjami, da bi jih pripeljala nazaj. Kaj misliš, ali bi ne bilo v resnici največje veselje, najlepša rožica na tvoj šmarniški oltarček Marijin, ako bi ti za ta mesec pomagal pridobivati novih naročnikov za list "Ave Maria?" To je, ako bi ti pomagal zbirati vedno večji krog slovenskih Marijinih otrok okrog tega našega skupnega slovenskega šmarniškega oltarja?

Gotovo!

Zato skleni: Za letošnje šmarnice bom pridobil vsaj enega novega naročnika na "Ave Maria." Ako ga pa ne bom mogel pridobiti, bom pa skušalsam kakemu svojemu znancu list za eno leto plačati in to naj bo moja šmarnica Mariji za letošnji majnik. Ko bo 26 krat ta list v njegovi hiši zaklical mili pozdrav "Ave Maria", bom tako omogočil, da bo prišlo to omrlo srce nazaj pod vpliv Materine ljubezni, morda ga bo ganilo, morda bo šla z listom "Ave Maria" v njegovo hišo in v njegovo srce tudi božja milost na Marijino mogočno priprošnjo.

* * *

Da, to bom storil za letošnje šmarnice!

Da bomo pa pokazali tudi našo dobro voljo, razpisujemo za mesec maj posebne nagrade za nabiranje novih naročnikov, katere najdeš na drugi strani v tem listu.

Otroci Marijini, vsi, ki ljubite Mater Marijo, vsi ta mesec na delo! Naše glavno delo ta mesec naj bo pridobivanje Mariji zvestih src potom razširjanja našega lepega šmarniškega lista "Ave Maria."

ŠMARNICE.

Rev. Bonaventura Resman, OFM.:

novejši dobi ni papeža, ki bil toliko prestal za prostost in pravice sv. cerkve, kakor je prestal papež Pij VII. To je tisti papež, ki ga je cesar Napoleon oropal prostosti, ga dal vjeti in dvakrat tirati čez Alpe na Francozko, kjer ga je imel zaprtega v gradu Fontainebleau in je naravnost surovo postopal z njim. Ni mu vzel le prostosti, vzel mu je z eno besedo vse, kar je imel, večkrat ga je celo osebno žalil. In ta papež, ki je prestal toliko tako britkih skušenj, ta je bil, ki je vpeljal in l. 1815. v Rimu prvič obhajal majniško pobožnost — šmarnice. Obhajal je šmarnice v zahvalo, da ga je Bog na priprošnjo Marije Device rešil iz rok Napoleona, da je mogel obhajati 24. maja 1814. svoj slovesni povratek v Rim, v zahvalo, da je bila strta moč Napoleona, ki je bil nesreča za celo Evropo, l. 1813. v bitki pri Lipskem. Hitro se je širila in razširila ta pobožnost po celem svetu, tako, da danes skoraj ni na svetu krščanske občine, kjer se ne bi opravljale šmarnice. Dve tri besede o lepoti, koristi in blagoslovu majniške pobožnosti!

Človeško srce je zelo sprejemljivo za lepoto; kar je res lepo, ima privlačno silo za človeško srce. Govori, mari ni nekaj res lepega majniška pobožnost! Prav gotovo in to v trojnem pogledu; ozir časa, ki se v njem obhaja, ozir načina, kako se obhaja in ozir števila udeležencev pri šmarnicah.

Ni vsak čas enako lep, ta je lepši oni manj lep; majniška pobožnost se obhaja v najlepšem času solnčnega leta, cerkvenega leta in dneva.

Pravim: najlepši čas solnčnega

leta. Brez dvoma je najlepši letni čas pomlad, najlepši mej tremi pomladanskimi meseci majnik, mesec veselja, mesec cvetja. Kako lep je pogled, na bujno razcveteno naravo. Ali ni zelo primerno, da ta prelepi mesec posvetimo Devici najčistejši? Zima, s svojimi viharji in zamesti je minula, zemlja si je naдела pester cvetlični kras. Kako pomenljivo! Tudi zima vladarstva satana in greha je prešla, ko se je pojavila Marija na svetu. Novo, nadnaravno življenje je vsklilo. — Majnik je tudi mesec, ko nam toplota še ni nadležna, ko ni več mraza, ko prijetna sapica pihlja, ko je vsa narava v svoji mladostni obleki. Prava podoba to sv. Device. Pri Mariji ni nič zimskega, nič ostrega, nič odbijajočega, Marija ni strogost, ni ostra pravičnost, Marija je dobrot, ljubezen, sama milina.

Šmarnice obhajamo v najlepšem času cerkvenega leta. Lepa je božična doba, vendar pa meče na to dobo svojo temno senco rojstvo Odrešenika sveta v bornem hlevu, beg v Egipt, krutost Herodova. Genljiva in pretresljiva je pobožična doba, sv. postni čas, veliki teden ali vesela ni, kliče k pokori, k žalovanju. Lep je tudi pobinkošni čas, toda čas najbolj naporenega dela je ta čas za večino ljudi, spominja vernike na boje, na preganjanje sv. cerkve. Najlepši čas v cerkvenem letu je neoporekljivo čas od velike noči, do vnebohoda, do binkošti. Božji Zveličar živi, zmaguje, biva še na zemlji med apostoli in učenci, biva sredi med nami. Vesela aleluja se razlega v cerkvenem bogoslužju, zastave, bandera plapolajo, kot simboli zmage po hišah božjih in prav v tem najlepšem času cerkvenega leta obhajamo šmarnice.

Najlepši čas dneva je končno po-

svečen majniški pobožnosti. Vsaki čas lahko moliš, najlažje, najboljše zjutraj ali zvečer, ko so navažno šmarnice. Ko zaide solce za gore, ko se vleže mrak na naravo, ko nas spominja dan, ki se poslavlja od nas na slovo, na ločitev od življenja našega, ko se vse pripravlja h počitku, ko je tiho in mirno vse naokrog, ko zapoje večerni zvon-o potem se posebno lahko in lepo moli. Tihe večerne ure so res ure molitve-prav ta čas so skoraj povsod šmarnice. Res lepa pobožnost!

Lepa je nadalje majniška pobožnost z ozirom na način, kako se opravlja. Zamisli se le v majniški altar, v pobožnost samo, misli na udeležence—kako prisrčno, kako lepo je vse to.

Altar je vsem narodom nekaj svetega, od nekdaj so se postavljali in krasili altarji. Prav posebno se gleda vsepovsod na to, da je majniški altar kar najlepše okrašen, altar, ki je na njem kip ali podoba sv. Device, navažno Marija z Jezuškom v naročju, z milim maternim očesom, polna miline, kakor bi hotela reči: vsi, vsi k meni otroci moji! Res nekaj neizrekljivo lepega je Kraljica majnika na altarju, obdana od cvetlic, lučic in svojih častilcev. Prekrasen prizor to! Tri reči pravijo so nam še ostale od zgubljenega zemeljskega raja: cvetlice na polju, zvezde na nebu in oči nedolžnega otroka — vse to je sleherni dan ob majniškem altarju: luči, ki so neka podoba nebesnih zvezdic, cvetlice, ki krasijo Marijin altar in okrog altarja oči nedolžnih otrok. Res lepa pobožnost!

Lepa je majniška pobožnost sama na sebi. Cerkev izbere iz svoje bogate liturgije najlepše, kar ima: iz zaklada svojih molitev sv. rožni venec in litanije, iz svojih pobožnosti

zakramentalni blagoslov, iz svojih pesni prelepe Marijine pesni, iz svojih liturgičnih barev radostno, belo. Njeni zvonovi prijazno vabijo k šmarnicam, veseli slavospev aleluja, ki ga še rabi ta čas, povekšuje radost, s prižnice oznanja Marijino slavo, govori besede tolažbe, miru, veselja. Tako nam je pri srcu, kakor bi bili zbrani z apostoli in učenci v sijonski dvorani okrog ljube Matere božje. In v resnici! apostoli v molitvi pri Mariji, v dvorani pred binkoštnim praznikom—to so bile prve šmarnice.

Lepa je majniška pobožnost slednjič glede udeležencev. Misli, dragi moj, na vse tiste, ki se zbirajo po širnem krščanskem svetu okrog majniškega altarja. Vsi stanovi so zastopani, vsaka starost, obojni spol, vbogi in bogati, nizki in visoki, stari in mladi, mladina v cvetju življenja polek stračka, stare ženice na večeru življenja, svetni ljudje in duhovni—vsi se zbirajo okrog vsem skupne Matere. Mari ni to nekaj lepega? O koliko milijonov katoličanov poje in moli vsaki dan majnika v vseh delih sveta, pri vseh narodih, v vseh jezikih slavospev majniški Kraljici—ena velika družina skupni materi. Vznesen pogled, vesela zavest za krščansko srce, ki ljubi Marijo!

Da lepa je majniška pobožnost. Kdor je veren kristjan, kdor je sprejemljiv za lepoto, ne bo zamudil udeležiti se šmarnic, kadar bo le mogoče. Saj je znana stvar, da gredo vendar le še k šmarnicam, celo taki, ki jih sicer ni dostikrat v cerkvi videti. Rad se tedaj udeležuj te prelepe, pa tudi koristne, blagoslova polne pobožnosti.

Šmarnice so zelo koristna pobožnost: zabranijo dosti hudega, učinijo dosti dobrega.

Pomladni čas je nevaren čas, šmarnice so dober pripomoček zoper razne nevarnosti pomladnega časa. Majnik da bi bil nevaren čas? Neverjetno! — Potrpi malo! Že v na-

ravnem svetnem oziru majnik ni brez nevarnosti, posebno za mladino ne. Lepi majniški večeri vabijo mladino—zlasti po mestih—v prosto naravo, na sprehode, na izlete, na kratkočasje, k igram, k petju, k ljubimkovanju in raznim norostim. Kakor popari slana v majniku marsikatero lepo cvetlico, tako vniči marsikatero cvetoče, nedolžno življenje majnika dušna slana: zapeljevanje, greh.

Dalje treba tudi to upoštevati: velika noč je pravkar prešla; kdor je pravi katoličan, se je spravil z Bogom, je prejel sv. zakramente. Iz evangelija je znano, da se trudi satan priti nazaj v hišo, ki jo je moral zapustiti. Ko jo najde po velikonočni spovedi očiščeno, pometeno, vzame še sedem pomočnikov s sabo, hujših nego je sam in dostikrat se mu, žal, posreči ravno majnika zopet si dušo osvojiti.

Šmarnice so izboren pripomoček zoper to namero satana, oborožuje te z orožjem, ki moreš z njim vse sovražne nakane preprečiti. Čujte in molite, da ne padete v skušnjavogovori Gospod. Prav to vršiš v šmarnicah. Tu se čuje in moli. Ravno najnevarniši čas zbira Marija okrog sebe svoje otroke, kjer čujejo o krepostih božje Matere, kjer se jih navaja k lepemu življenju. V resnici tedaj zabranijo šmarnice veliko hudega—pa veliko dobrega učinijo.

Ne govorim o dobrem zgledu, ki ga dajete bližnjim vsi, ki se šmarnic udeležujete, ne o žrtvah, ki jih prinašate delavni ljudje s tem, da se zaposleni z raznim delom, vendarle udeležujete pobožnosti, ne govorim o čednostih, ki se s to pobožnostjo vadite v njih, povdarjam le splošno veliko korist šmarnic.

Pred vsem omenjam molitev, ki se opravlja pri šmarnicah. To je prekoristna molitev ker je javna, skupna molitev, zato bolj učinkovita, večjo čast božjo, nego zasebna molitev. Šmarnice so res katoliška po-

božnost, katoliška molitev, vrši se po celem katoliškem svetu, o njej velja Gospodova beseda: Če sta zbrana dva ali trije v mojem imenu, sem jaz sredi med njimi—je molitev v imenu Jezusovem: saj molimo v sv. rožnem vencu prav z besedami sv. pisma in sv. cerkve, gremo res po Mariji k Jezusu—stanovitna molitev, skozi 31 dni jo opravljamo, to pač zasluži ime stanovitnosti. Tak molitev mora biti vslišana, zlasti, ker jo Marija podpira, kakor je podpirala molitev apostolov pred prvimi binkoštni. Zato ti bodi toplo priporočena majniška pobožnost, vdeleži se je, kadar količkaj možno, napravi namen, da si hočeš letošnje šmarnice izprositi kako posebno milost od Boga. — Morda imaš očeta, ki še ni opravił svoje velikonočne dolžnosti—daruj zanj šmarnice. Imaš dragega ti bolnika—daruj zanj šmarnice, da mu nakloni Bog ljubo zdravje. Zares, koristna, blagoslova polna majniška pobožnost!

Omenjam še blagoslovila, ki so združena s šmarnicami. Koliko jih je in kako krepkih. Imamo pred vsem besedo božjo, ki se glasi v šmarnicah, ki ima za predmet prebl. D. Marijo. Majniške pridige niso samo priljubljene vernikom, marveč so tudi polne božjega blagoslova.

Pri šmarnicah se podeljuje blagoslov, z Najsvetejšim. Kolikega pomena je pač blagoslov Jezusov! Niso nekoč prinašale matere brez tehtnega vzroka svojih otrok, da bi jih blagoslovil. Ravnoisti Jezus biva tu, ravnoisti blagoslov deli v naših cerkvah. Matere, prinesite, pošljite svoje otroke k šmarnicam, da jih ljubi Zveličar blagoslovi.

Kako srečne se čutijo romarji, ki so dobili avdijenco pri sv. očetu, prejeli njegov blagoslov v Rimu! Sleherni dan majnika deli sam živi Bog. Jezus Kristus, v naših cerkvah avdijence, svoj blagoslov. Če že očetov blagoslov otrokom hiše žida, kakšno blagodejno moč mora imeti

še le zakramentalni blagoslov, sprejet z vernim pobožnim srcem! Misi na čudežna ozdravljenja med procesijo z Najsvetejšim v Lurdu!

Končno ne smemo prezreti sv. odpustkov, ki jih radočarno naklanja sv. cerkev obiskovavcem šmarnične pobožnosti, 300 dni sleherni dan, enkrat v mesecu popolen odpustek

pod navačnimi pogoji.

Pridi toraj, posluži se lepe prilike, svoji nebeški Materi v čast sebi v korist!

Češčenje Presv. Srca Marijinega.

Rev. J. C. Smoley.

O NAMENU IN KORISTI ČEŠČENJA PRESV. MARIJINEGA SRCA.

Češčenje Jezusovega Srca meri že po svoji naravi na to, da bi se mi s Kristusom, našim Gospodom, ki bo di hvaljen na veke, kolikor mogoče tesno združili. Ravno tako je pa tudi poglavitni namen češčenja Presv. Marijinega Srca, da utrdi našo zvezo z Marijo, okrepi in pomnoži našo ljubezen do nje. Toda to še ni vse. Kakor vsaka druga pobožnost k preblazenim Devici ima tudi ta končni namen, da nas k njenemu Sinu vedno bližje in bližje pripelje. To je končni namen, ter glavna korist češčenja njenega prečistega Srca.

Kako pa nas češčenje Matere Božje in njenega Presv. Srca neizogibno lahko pripelje k Kristusu? V svoji encikliki povodom slavnosti njenega Brezmadežnega Spočetja nam pokaže papež Pij X. nekatere vzroke naveda.

1. Po Mariji nam je Bog podaril Kristusa.

"Ali ni mogel Bog po drugi poti kakor ravno po posredovanju Device človeštvu dati začetnika vere? Gotovo. Toda božji previdnosti je dopadlo, da nam je poslal včlovečenega Boga po Mariji, ki ga je nosila s sodelovanjem sv. Duha v svojem telesu. Mi moramo torej Kristusa sprejeti iz Marijinih rok. Radi tega se nam predstavlja v sv. pismu, kjerkoli se omenja v proroškem duhu milost, ki se nam bo prikazala, tudi Odrešenik človeškega rodu skupno s svojo materjo. Poslano je jagnje, ki obvladuje zemljo, pa prihaja od skale v puščavi. Požene mladika; toča iz korenine Jesejeve. S pogledom na Marijo, ki bo kači glavo strla, obri-

še si Adam solze, katere pretaka radi božjega prekletstva. Nje se spominja Noe v svoji varni barki, spominja se je Abraham, kateremu je bilo prizanešeno, da bi daroval svojega sina, spominja se je Jakob, ko vidi angele po lestvici gori in doli hoditi, spominja se je Mojzes, ko vidi goreči grm, ki ne zgori, David, ko spremlja med glasom trobent in radujočim se ljudstvom skrinjo zaveze. Kratko: Marija je za Kristusom izpolnitev predpodob in prerokob." (Pij X. "Ad diem illum laetissimum.")

2.—Nikdo ni zmožnejši in močnejši, kakor Marija, da nas združi s Kristusom.

a) Ona je imela popolno ono spoznanje Kristusa, ki je po besedah apostolovih vir vsega življenja.

"Nikdo ne bo dvomil, da nam je ravno po Devici omogočeno, da pridemo do spoznanja Jezusa Kristusa. Saj je bil Jezus, kakor se spodobi sinu nasproti materi, skozi trideset let v domačem občevarju v najožji zvezi z Marijo! Komu torej so bile čudežne skrivnosti rojstva in detinstva Jezusovega, posebno včlovečenje, izvor in temelj vere, bolj znane, kakor ravno Mariji? In Marija ni samo "ohranila in premišljevala v svojem duhu" vse dogodke v Betlehemu, v templju, v Jeruzalemu, ona je bila tudi deležna vseh misli in srčnih želja Jezusovih, tako da lahko rečemo, da je z Jezusom skupno živela njegovo življenje. Ker torej ni nikdo Jezusa tako poznal kakor ravno Marija, tudi ni boljše vodnice in učiteljice, ki nas popelje k spo-

znanju Jezusa. Torej tudi nikdo ne more človeka tesneje spojiti z Jezusom kakor ravno Marija. Če obstoji večno življenje v tem, kakor pravi Jezus sam, "da spoznajo tebe, edinega Boga, in ki si ga poslal Jezusa Kristusa", in ker Marija to spoznanje posreduje, nas bo tudi ona lahko pripeljala k onemu življenju, kojega izvor in pričetek najdemo v Kristusu." (Pij X.)

b) Preblazena Devica, Mati Kristusova in Mati naša, Mati mističnega Kristusovega telesa, nas bo z njim združila.

"Kako bo okrepilo naše upanje, če uvažujemo mnoge in važne vzroke, ki nagibajo Marijo, da posreduje za nas vse one dragocene milosti. Ali ni Marija mati Kristusova? Zato je pa tudi naša mati. Nedvomno je Jezus, včlovečena božja Beseda, Odrešenik človeškega rodu. Kot Bog-človek ima kakor vsak drugi človek fizično telo; kot naš Odrešenik ima pa tudi duhovno, takoiimenovano mistično telo, katerega tvori občestvo svetnikov. "Mi vsi smo eno telo v Kristusu" (Rim. 12, 5.) Devica pa ni spočela samo Sinu večnega Očeta, in mu dala človeško naravo, marveč tudi da bi on Bog-človek postal Odrešenik človeštva. Zato je rekel angel pastirjem: "Danes se vam je rodil Odrešenik, ki je Kristus Gospod." V enem in istem telesu prečiste Device vzel je Kristus človeško naravo na se in se oblekel tudi z mističnim telesom, to je z občestvom teh, "ki verujejo v njega." Zato lahko rečemo, da je Marija takrat, ko je nosila Jezusa v svojem telesu, nosila

tudi te, ki v Kristusu žive. Mi vsi, ki smo zvezani z njim, ki smo, kakor pravi apostol, "udje njegovega telesa", "od njegovega mesa in kosti", smo prišli takorekoč iz telesa Marijinega. Radi tega se imenujemo, dasi le v duhovnem pomenu, Marijini otroci, in ona je naša Mati, mati seveda le v duhovnem pomenu a vendar resnična mati udov Kristusovih, ki smo mi. Če je preblažena Devica Mati Božja in Mati naša, bo gotovo vse storila, kar je v njeni moči, da nam bo dal Kristus, "glava-telesa in cerkve", nam, svojim udom, vse milosti, posebno pa milost, da njega spoznamo, da "bomo v njem živeli" (1. Jan. 4. 9.)

3.—Ona je pa tudi vse storila in trpela, da bi nas s Kristusom združila.

"Mati Božja ni dobila samo odklona, da je edinorojenega Sina Božjega oblekla s svojim mesom (Beđa Ven.), ko se je hotel darovati v odrešenje in zveličanje človeka, ona je bila tudi za to odločena, da za to žrtev skrbi, jo varuje in prinese na oltar. Tako je obstajala med Materjo in Sinom nepretrgana vez skupnega življenja, dela in težav, oba sta lahko rekla s prerokom: "Moje življenje pojema v bolečini, in moja leta v zdihovanju" (Ps. 30, 11.) In ko je prišla zadnja ura za Sina, "stala je pod križem Marija, njegova Mati"; navdajala jo je grozna bol, ko je videla Sina v trpljenju, še bolj jo je pa navdajala radost, "da se njen edinorojenec daruje za zveličanje človeštva, pripravljena je bila, da bi mesto njega trpela" (Bonaventura.) S tem skupnim trpljenjem je Marija zaslužila, da razdeljuje milosti, ki jih je Kristus s svojo smrtjo in krvjo zaslužil. Kdo nam ne bo torej pritrtil, da nam bo Marija najsigurneje pomagala, da bomo prišli do spoznanja in do ljubezni Jezusa? Saj ga je spremljevala od Nazareta pa na Kalvarijo, ona je najgloblje pogledala v njegovo srce, čez njegove zasluže pridobila si je vse pravice matere." (Pij X.)

4.—Mariji ne moremo skazati večje časti kakor če se tesno oklenemo njenega Sina.

"Nobeno čiščenje ni Mariji tako ljubo in drago, kakor če Kristusa po močeh spoznavamo in ljubimo . . . Vsaj je samo ta v resnici pravi čistilec Božje Matere, ki jo čisti iz srca, kakor imajo vsa naša dela vrednost le po našem notranjem mišljenju. To naše notranje mišljenje moramo pa posebno kazati s tem, da bomo izpolnjevali zapovedi njenega Sina. Če se kaže prava, resnična ljubezen v tem, da se podvrže volja, potem se mora naša volja podvreči volji Marije in združiti z njeno voljo, da bomo namreč Kristusu služili. Besede preblažene Device v Kani Galilejski: "Karkoli vam poroče, to storite", veljajo vsakemu izmed nas. In Kristus je rekel: "Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi."

5.—Čiščenje Presv. Marijinega Srca nas bo napolnilo s studom pred grehom.

To lahko rečemo vsakemu: Kogar čiščenje preblažene Device ne zadržuje od greha in okrepi v trdnem sklepu, da bo svoje življenje pobiljšal, ta časti Marijo samo zunanje, površno, le na videz, ker njegova pobožnost ne obrodi sadov, ki bi jih imela obroditi.

Kdor hoče, da mu to trditev dokazemo, ta naj pogleda le na nauk sv. cerkve o Brezmadežnem Spočetju Matere božje. Mi ne bomo navajali cerkvenega izročila, ravno tako ne sv. pisma, ki je vir resnice, ampak mi vprašamo samo: Kako to, da je bila že od davna ta verska resnica vsem katoličanom samaobsebi umljiva, takorekoč prirojena? "Groza bi nas obšla", pravi Dijonizij Kartuzijanec, "če bi si morali misliti, da je bila žena, ki bo kači glavo strla, kedaj sama tej kači podvržena, da je bila Mati Božja in mati hudobnega duha. Nikoli bi ne bilo mogoče krščanskega ljudstva prepričati, da je bilo rojeno sveto, čisto, nedolžno Kristusovo telo od matere,

ki je bila vsaj za trenutek omadeževana z grehom. Tako najdemo pri vseh katoliških narodih prepričanje, da je moral Bog, predno je Božji Sin vzel človeško naravo na se in nas s svojo krvjo rešil naših grehov, čistiško mater že v prvem trenutku njenega spočetja obvarovati pred vsakim madežem izvirnega greha s posebno milostjo. Ako pa Bog greh tako sovraži, da ni samo obvaroval svoje bodoče matere vsakega tudi najmanjšega prostovoljnega greha, ampak jo obvaroval s posebno milostjo tudi onega greha, ki je dedščina vseh Adamovih otrok, kdo bo tajil, da mora ta, ki hoče Marijo častiti, odložiti vse svoje grešne navade, brzdati svoje strasti, ki gonijo človeka v greh?" (Pij X.)

6.—Čiščenje Marijinega Srca nas bo vzpodbujalo k posnemanju njenih čednosti, posebno vere, upanja in ljubezni.

Bog je določil, da morajo vsi ti, ki hočejo doseči večno zveličanje, posnemati večlovečenega Boga. "Kar jih je namreč naprej spoznal, jih je tudi odločil, da bodo enaki podobi njegovega Sina, da bo on prvorojenec med mnogimi brati" (Rim. 8, 29.) Ker je pa naša slabost prevelika tako da bi nam vzvišenost te podobe vzela pogum, nam je božja previdnost dala drugo podobo, ki se na našo slabost bolj ozira in si Kristusu toliko približuje, kolikor dopušča to človeška narava. In ta podoba ni nikdo drugi ko Mati Božja. Marija je bila tako vstvarjena, pravi sv. Ambrož, da je njeno življenje samo na sebi nauk za nas vse. (Pij X.)

Posebno pa si bodo pravi čistilci Marijini prizadevali, da bodo posnemali vero, upanje in ljubezen preblažene Device, te glavne čednosti, ki so temelj, podlaga vsakega krščanskega življenja.

Kako velika je morala biti Marijina vera, ker je bilo o njej rečeno: "Blagor ti, ker si verovala!"

Upanje Marijino in njeno izvanredno zaupanje v Boga nam odseva iz njenih besed: "Glej, dekla sem

Gospodova!" Pobožnost k Materi upanja bo tudi v naših sreih obudila upanje, vsaj je Marija zato postala mati Kristusova, da bi mi zopet postali deležni nebeške dedščine.

Kar pa zadene ljubezen Marijino, smo pa premišljevali zgoraj, ko smo govorili o naravi in predmetu češčenja Marijinega Srca.

Marija bo ozdravila vse rane, na katerih boleha človeški rod. Ona, ljubeznjiva mati in učiteljica, vzgojiteljica božjega Sina, ki je zgled mladini, nam ponuja svojo pomoč, da bomo otroke vzgojili k pobožnosti in pravemu krščanskemu življenju. Ona je pribežališče grešnikov

in bo pomagala vsem, ki jo bodo iskali, pripeljala jih bo k Bogu nazaj. Ona, Brezmadežna Devica, premagovalka satanova, bo varovala one, katere hudobni duh napada. Marija, kraljica apostolov, je posvetila vse svoje življenje časti Kristusu; Marija bo podpora, opora in tolažba onih, ki se trudijo in si prizadevajo, da bi zgubljene ovčice pripeljali zopet nazaj k Kristusu. Srečen kristjan, ki se zateka k materinskemu srcu Brezmadežne Device, ki to Srce ne samo časti, ampak si tudi prizadeva, da to Srce, ki je Jezusu najbližje, posnema!

Po Materi Božji bomo najprej prišli k Jezusovemu Srcu. V tem in

Naš Marijin kanarček.

H. B.

čka — M. Elizabeto.

Zunanji okvir njenega življenja nam je le v toliko znan, kolikor ga je sama odkrila v svojih pesmih. Sicer pa njeno zunanje življenje ni tako pisano, kakor je navadno pisano življenje pesniških duš. Po duši tako sorodna pesnici "večne luči" Korđuli Peregrini, sti si po zunanjem življenju docela različni. Korđula Peregrina kot otrok ni hodila ob svitu večne luči, niti ob roki nebeške Matere. Bila je hči protestantskega pastora in je kot taka rastle brez presv. Evharistije in brez Marije. Predno je ob Alban Stolzevi roki našla pot k tabernakeljnu in v Marijino naročje, je preživela burne ure, katerih trpljenja je za debelo knjigo. Takj in podobni boji so bili M. Elizabeti prihranjeni. Njeni dobri stariši, tam na Brezovici pri Ljubljani, so jo zgodaj popeljali k tema studencema lepe ljubezni: k evharističnemu Jezusu in njegovi brezmadežni Materi. Sama priznava Mariji:

Saj si od blažene mladosti kraljica mojega srca.

s tem Srcem pa bomo našli najboljšo pomoč, da bomo vsi zvesto in verno spolnjevali dolžnosti svojega stanu, da bomo našli tolažbo v naših križih, dvomih in težavah. Stopimo z zaupanjem pred prestol milosti, da zadobimo usmiljenje in milost, ko smo v potrebah. Usmiljenje, milost nam samim, pa tudi za te, ki so našemu varstvu, naši skrbi izročeni, da bomo koncem našega življenja lahko rekli: "Teh, ki si mi jih dal, nisem nobenega izgubil." V češčenju Marijinega in Jezusovega Srca bomo živeli Njemu, ki gospoduje čez žive in mrtve. Njemu bodi čast in slava na veke!

Že precej let sem, se iz ljubljanskega uršulinskega samostana glasi kanarček, s tako srebrno-čistimi melodijami, kakor bi bil še eden tistih, ki so v raju popevavali. Saj tudi poje tisti, katera edina je nosila prvotni raj v srcu — Brezmadežni. Kadar se ta čudežni kanarček oglasi, vse prisluškuje in pije odmev nekdanje sreče, kakor pije izsušeni jetikar tople pomladne žarke. Dolgo se je ta Marijin kanarček skrival za zidom samostanske celice. Njegove sladke pesmi so odmevale že povsod, koder se sliši naš blagoglasni materin jezik, to in enstran morja, a njega smo poznali samo po imenu. Ker so pa Marijini otroci, ki se zbirajo okrog Ave Marije, in so se kot taki že tolikokrat naslajali ob njegovem krasnem petju, želeli, ga vsaj po podobi poznati, smo poskusili tej želji ustreči. In kakor vidite se je poskus posrečil. Pred seboj imete tega Marijinega kanar-

Še predno je stopila izpod domače strehe na prašne ceste življenja, je začutila v sebi klic Gospodov, naj mu sledi na pot evangelijskih svetov. Ni se ga ustrašila, ni mu zaprla srca. Nasprotno, dan sreče imenuje ta dan Gospodove snubitve.

O srečna ura! Zlati dan življenja! Bilo je v leti, ko so maki cveli, ko rožni grmi ljubko so dehteli, ko limbarji so peli spev vstajenja.

Prišel si ti — cilj mojega stremljenja, ves lep in čist, kot kralj v obleki beli, pogledi tvoji dušo so objeli, zbudili v nji so zarjo hrepenja . . .

Kot pesniško globoko nadahnjena duša-saj poje sama:

Globoko dušo ti si ustvaril meni, globoko dušo, ki je žejna sreče, lepote žejna — dal si pesmi glas.

je čutila da spočeta, a ne rojena pesem, leži kakor krivda na srcu. Čutila je pa tudi da kanarček ne poje ob šumnih in prašnih cestah, zato je zakoprnela po samostanski tišini, kjer bi mogla nemoteno navijati strune in jim izvabljalati pesmi, ki jih znajo le deviške duše.

Toda predno je to hrepenenje po-

stalo dejanje, je tudi ona prestala čokaj bojev. Ni bil toliko svet, ki jo je držal nazaj, preslaba je še bila vez meji njo in njim. Vezi, ki so jo vezale na dom so bile še premočne in prenežne. Posebno jo je magnet rojstnega doma, zlata mati, še z vso svojo močjo nase vlekel.

Za negeljni je stala mati,
na ustnih pozdrav in smehljal.

Misel, da bo za nageljni stala ob-
jokana mati, če sledi hrepenjenju
svojega srca, ji je zastavljala korak
v samostansko samoto in ji provzro-
čala hude notranje boje.

Objeli so mi dušo hudi boji:
pred mano stal je britki dan slovesa.
"Ne hodi proč!" so klicala drevesa,
ki večkrat so me zrla v senci svoji.

Kako takrat je bilo v duši moji!
Pustim naj dom, ta blažena nebesa,

kjer žalost ni skalila mi očesa —
pustim naj vse, sledim besedi tvoji?

Pustim naj tiste, ki jih v duši nosim,
ki sto vezi me močnih nanje veže?
Nikdar naj jim na pot cvetic ne trosim?

A klic Gospodov ji je preglasno
odmeval v duši, da bi ga mogla in
hotela preslišati. Takrat, ko narava
človeka najbolj opaja, ko najbolj ču-
ti tesnobo zidovja in ga vleče ven
v bujno pomladno življenje, se je

M. Elizabeta, uršulinka-pesnica.

sunkoma, kakor se odtrga obveza z
boleče rane, odtrgala od doma in
sveta, ki jo je v poročni obleki zlate
vesne snubil, ter odhitela mej samo-
stansko ozidje.

Oblekli so se griči v cvetje zorno,
in jaz redovno haljo sem nadela.

Čim grenkejša ji je bila ločitev od
dragega doma, tim slajša ji je bila

združitev z izvoljenim ženinom de-
viških duš v samostanski celici.

Motili ste se vi, ki ste mi deli:
"Ne vstopi v samostan, umrješ boli,
svobodna ne boš zvala se nikoli,

le nemo žalost najdeš v tih celih ..."

Motili ste se vil V samoti sveti,
sem našla več, kot je srce želelo,
sladko je tu živeti in trpeti.

Kdo videl me je prej tako veselo?
dokler srce ni v Jezusu živelo.
Nikoli nisem mogla vneto peti,

Seve predno je mogla reči:

Ne toči več nobena me razdalja
od njega, ki v njem srečo sem dobila ...
O celica! O samostanska halja!

je pač tudi ona morala skozi vice
očiščevanja, preko katerih noben A-
damov otrok ne more v tih pristan
zemeljske sreče. Da tudi njej vice
niso bili prihranjene mimogrede
priznava:

Vprašale z viška so me stene sive:
Ti, mlado bitje, boš li moč imelo
Tu zakopati želje nade žive."

Pod krono tam je čelo krvavelo ...

Toda v podrobnosti nas ne uvaja.
Nekateri so ji zamerili, da ni pove-
dala, kako se je prebila skozi boje
do zmage. Nam zadostuje vedeti,
da se je. Sicer pa tudi vemo kako
se je: S pomočjo presv. Evharistije
in ob roki Marije. To pričajo vse
njene pesmi. Kakor slepčeve citre
drhte po luči, tako njene strune v
vedno novih akordih drhte po "večni
luči" in "Jutranji zarji." Ob taber-
nakeljnu in Liliji iz raja, je obrisala
s svoje lire slednji zemeljski prašek.
Zato imajo njene strune tako čist
glas, kakor da bi jih ji bili angelji
navili. Niti komaj slišnega pianissi-
ma kake druge, kot božje ljubezni,
ni mogoče ujeti iz njih, ker ga tudi
ni vlila vanje. Sama je prosila Go-
spoda, da če bi se ji kdaj kateri ne-
hote ukradel vanje, naj ji on potr-
ga strune in jih ji šele v večnosti,
kjer je najčistejša božja ljubezen
doma, zopet navije.

Če pride hip, če strunam le en zvok
izvabim kdaj za svet in ne za te:
iztrgaj, prosim, liro mi iz rok,
raztrgaj strune, v moj jih vrzi grob,
molče naj z mano do vstajenja dne.

Ravno zato ker poje o beli hostiji
in snežni liliji iz raja, se nikoli ne
izpoje. Ker črpa iz neizčrpnih virov

lepote, se nikoli ne izčrpa. Ko je
Kralju svojega srca, evharistične-
mu Jezusu, natrosila najlepšega
cvetja:

Najlepšemu najlepši cvet

se obrne še h Kraljici svojega srca,
da še njej povije šopek:

Kanarček moj Mariji poj

tako ga pozove in on jih začne dro-
biti drugo za drugo, eno lepšo kot
drugo. Od pomladnega zvončka, ki
oznanja vesno, pa do krizanteme
ki poje mrtvi naravi rekviem, vse
zbere pred "Rožo skrivnostno", vse
mora prikloniti svojo rožnato glavi-
co pred njo in ji izraziti svoje otro-
ško priprosto, pa tudi otroško vdano
voščilce, kakor otročički svoji dobri
mamici na dan njenega godu.

Že ko prvi zvonček izpod grma
zazvoni, zimi k pogrebu, pomladi k
življenju, poklekne pred Marijo in
ji obljubi:

Kar bo cvetlice mi dala plan,
za te bo vsaka zdaj,
za te bo vse, kar v log prostran
natrosi pestri maj.

In to obljubo leto za letom zvesto
spolnjuje.

Ko pride majaik čez ravni,
ves lep in svež, s prebleženim obličjem ...

Takrat je sploh ni doma dobiti.
Sama v svet ne sme, a njena pesni-
ška duša hodi po livadah in logih, da
natrga najlepšega cvetja, ki ga v ta-
ko razkošni izbiri nudi majska na-
rava, vse za Kraljico maja.

V gozdu sem, cvetlice trgam,
vežem v šopek — ne za se,
saj redovna moja halja
v šopkih biti več ne sme.

V gozdu sem, cvetlice trgam ...
v mladem jutru diha svet.
Zanjo trgam, ki jo ljubim,
Materi srce in cvet.

V gozdu sem cvetlice trgam —
Kaj porečem, ko jih dam?
"Tvoj otrok sem ljuba Mati!"
drugega ne vem, ne znam.

Ko sprašuje vse majsko stvarstvo
po vrsti, od bujne trate, ki izgleda
kakor en sam mogočni šopek, gori
do zvezda milijon, ki zvedavo gle-

dajo doli, kakor bi od nje hotele ve-
deti, za koga vsa ta razkošnost, ji
vse enoglasno odgovarja: Za eno ...
najbolj drago — Marijo.

Moj spev in cvet in zvezde zlate:
Ne vprašaj več: komu, zakaj —
vse to za eno, najbolj drago,
vse za Marijo — njen je maj.

Iz cele pomladne narave čuje sa-
mo en sladki spev, le eno mogočno
himno: Ave Maria! ki jo nevtrudno
spremlja s svojo liro.

Vse Mariji čisti "Ave!"
poje v jutranje pozdrave.

Prej potihnejo vsi drugi pevčki,
kot njen kanarček. Ko se Ave je-
senske narave že zgublja v daljni
jek, bi ona še vedno rada vence sple-
tala. Žalostna pogleduje skozi okno
svoje celice na mrjoče kostanje v
Zvezdi, ki ji prinašajo žalno novico,
da prej tako bujna narava umira.

Pod celico mrjo kostanji
mrtvaški plašč jim jke megla,
jesen odpira grob brezdanji,
za listom pada list na tla.

Zadnje cvetove skuša iztrgati iz
ledenega objema jesenske burje in
slane. Zopet ne za se, ampak za Do-
loroso, za svojo Žalostno Mater.

Jeseni pozne pozno cvetje,
kaj nameravam slutiš mar?
Ponesem v varno te zavetje?
pred Doloroso na oltar.

Povej ji, da iz rok jeseni,
iztrgala sem te zato,
da njo tolažiš v boli njeni
otiraš solzno ji oko.

Da, ko je v naravi že popolnoma
utihnila prej tako sladko doneča
himna: Ave Maria in zastonj išče
cvetlic, da bi mogla poviti šopek,
vreden Najlepše, v njenem srcu še
vedno doni angeljski pozdrav in duh-
ti cvetje, ki mu jesenska slana in
zimska burja ne more blizu in je za-
to Mariji še ljubše. In iz njega ji
vsak dan pridno vije vence.

Kaj maram, da cvetje umira,
da pusta in prazna je plan,
iz srčnega cvetja Marija,
tri vence ti zvijem vsak dan.

Vsi so lepi ti šopki in venci, ki jih M. Elizabeta skozi vsako leto poklanja Mariji, a kar jim daje posebno lepoto in posebno prijetni vonj, pa naj bodo tudi iz krizantem, je to, ker s cvetjem daje ji srce. Materi srce in cvet! To pri njej ni prazna fraza, ali le kak rožnati pesniški izraz, ampak resnica, ki jo razodeva vsaka njena Marijina pesem. V vsak šopek, vsak venec povije tudi svoje, Marijo otroško ljubeče srce. Vsakega povije z rdečim trakom, ki nosi napis:

Razkrij, povej skrivnost veliko:
kako jo ljubi njen otrok...

Marija! To je njena prva misel zjutraj in zadnja zvečer, kakor je otrokov prvi klic zjutraj in zadnji zvečer: mama!

Zakaj te zjutraj prvo najdem,
pozdrav ti prvi posvetim?
Zakaj, Marija, v tihi noči
ob misli nate le zaspim?...

Zakaj, zakaj? Glej v duši nosim
odgovor rajske lep globok:
"Zakaj bi pač tako ne bilo?"

Ti mati in jaz — tvoj otrok."

Ta otroško nežna in pristrčna ljubezen do Matere, ki si zna poiskati vedno novega izraza, je, kar na razorano in izmučeno moderno dušo nekako tako vpliva, kakor otožno-sladki spomini na nedolžne, brezskrbne otroške dni. Nehote se mora spomniti na tiste blažene dni, ko se je še sama ljubeče oklepala svoje nebeške Matere. Prepričan sem, da bi te izsušene duše, če bi brale te pesmi, tem želneje zakoprnele po tistih blaženih dneh in marsikatera bi se znova spomnila na testament svoje umirajoče matere: Otrok moj, na Marijo ne pozabi! in ga zopet začela boljše izvrševati.

Takih duš, ki so pozabile na ta materin testament, ja danes tudi mej Slovenci legijon, zlasti mej ameriški Slovenci. Mi se radi imenujemo Marijin narod. Deloma je to še vedno res, a le deloma. Zakaj tisti časi, ko se našim dedom griček in

Prvi in zadnji majnik.

Rev. J. C. Smoley.

Pri "Zvitem lisjaku" so sedeli in politikovali. Bilo jih je nekako pol tucata mož, ki so kritikovali ljubeega Boga, kritikovali celi svet, samo samih sebe ne. Bili so sami "naprednjaki", sami "razsvitljenci", ki so sedeli tu pri kozarcu in si razlagali časnik, ki je enkrat na teden prihajal v njihovo vas — naročnike bi bil lahko seštel na prste —, in na ta tednik so bili ti možje jako ponosni. Bil je takorekoč njihov evangelij. Kar je stalo v njem, to jim je bilo kakor pribito, kar jim je svetoval ali ukazal, to so gotovo storili, ne da bi premislili, ali je koristno ali ne. Kar je tednik trdil, to je bila v njihovih očeh pribita resnica. Ta tednik jim je bil več ko Bog ali vera, več ko njihova lastna pamet in razum. In

ko je nekoč Potokarjev Peter rekel, da je urednik lista odpadnik, popolen brezverec, ki čisto ničesar ne veruje, so ga vrgli iz gostilne, češ da je razžalil njihov list in nje same. Peter je imel pa le prav. To pa sem omenil samo mimogrede.

Nekega pomladnega večera so zopet sedeli sredi tedna vkup in politikovali, kakor da bi vsak izmed njih sedel v poslanski zbornici. Oglasil se je "Dreta"—v prijateljskem ožjem krogu, so vaškega čevljarja kratkoma nazivali "Dreto"—in rekel: "Ko bi zmanjšali vojaštvo in te stroške odpisali na davkih, bi se nam že precej poznalo." "Še ostalo bi kaj!" je pritrdil Mlinarjev Janez. "Vse zamorce bi lahko s tem denarjem spreobrnili, Turke iz Jeruzalema pogna-

gora nista zdela lepa, dokler nista dobila Marijine krone, Marijine cerkvice, tisti časi so že za nami. Vedno pogostejše se sliši mej nami stransko preklinjanje tiste, za katero so imeli naši verni očetje le angeljski pozdrav: Ave Marija! Zdrava Marija! Človek bi se zjokal, ko sliši celo iz ženskih ust, to nekdaš meji nami, tudi mej moškimi, nezaslišano kletev. Bogu in Mariji bodi potoženo, mej nami ameriški Slovenci se dobe take propadle ženske, celo mej bivšimi članicami Marijine družbe.

Zato poj, M. Elizabeta, poj še naprej, kot doslej sladke pesmi o Materi in kliči svoj narod nazaj v njeno naročje, v katerem je bil srečen, kot otrok v materinem. Pa še nekaj! Čim prej zberi vse, kar je doslej rodila tvoja ljubezen do Marije v eno celoto in mu podaj. Apostolsko delo boš izvršila. Takrat mu ne pozabi povedati:

Kako bi bila srečna domovina,
ko v varstvu Rajske bi bil dom njen vsak.

li in še sv. Očetu bi lahko Rim nazaj dobili." Mlinarjev Janez ni bil ravno najbolj neumen. Toda Dreti te besede niso ugajale. "Kaj krščanstvo, kaj vera, kaj papež, kaj misijonarji in Jeruzalem! To je zastarela reč v našem razsvitljenem 20. stoletju. Veda in znanost, ti dve sti sedaj "trumf", duhovni so nam dovolj dolgo pridigovali. Kaj pa ima delavec, kaj pa ima kmet od vere in od cerkve, kaj pa ima od molitve in letanja v cerkev? S tem še ni nobeden obogatel, vse to je samo zgubljen čas."

Par jih je osuplo pogledalo Dreto, vendar pa niso ničesar rekli. Nekateri so pa s temi besedami soglašali. Edinole Mlinarjev Janez si je upal nekako boječe reči: "Kaj take-

ga bi pa vpričo drugih ljudi le ne rekel." Dreta se je pričel smejati. "Pred drugimi ljudmi? Tu misliš gotovo na svojo ženo", se je pričel norčevati, "seveda te se bojiš ko hudič križa."

Vsi so počili v smeh; Janez pa je pogledal na stensko uro zraven peči in rekel: "Bo čas, da gremo; ravno vkup zvoni."

In res so nekako svečano doneli zvonovi iz zvonika preko vasi.

"Greš gotovo v cerkev?" je rekel Dreta posmehljivo.

"K šmarnicam gre", pripomnil je drugi; "mislil sem, da so te samo za otroke in stare babe."

"Kdo bo meni to prepovedal?" vprašal je Janez.

"Pojdi, pojdi, ne bodi neumen, pa tu ostani", skušal ga je Dreta nekako pomiriti. "Ni treba takoj tako vzkipeti, če sem se malo preostro izrazil o tvoji ženi. Tako hudo nisem mislil, vsaj vemo vsi, da je ona prav dobra žena. Ostani tu pri nas; za možakarja je časnik kakor ta-le—pri teh besedah je udaril s pestjo po tedniku, ki je ležal na mizi—in političen pogovor šmarnice. V tvojo vero se ti prav nič ne mešamo! Le pri nas ostani, vsaj tako mladi ne bomo nikoli več prišli vkup."

Janez se je nekoliko obotavljal. Bil je dobra duša in je le nerad komu odrekel kako željo ali prošnjo. Vendar vsedel se ni več. Spomnil se je resnih, žalostnih oči svoje dobre, skrbne žene, ki mu je rekla, ko je šel v gostilno: "Janez, danes se pričnejo šmarnice", in on ji je obljubil, da bo gotovo šel k pobožnosti. Vsaj je šla skoro vsa vas k šmarnicam, izvemši te, ki so bili bolni in niso mogli iti, in te, ki so bili "premodri", "prenapredni", da bi šli k Marijini pobožnosti. Vse to mu je bilo pred očmi, zato je rekel: "Ne, ne! Danes moram iti; sem bil že sploh predolgo tu. Pa v drugo!"

"No, če že nočeš danes, pa naj bo! Ko bo pa zopet zvonilo k šmarnicam, pa jih pusti, naj zvone, in pridi in ostani pri nas. Če greš enkrat, bo

dovolj."

"Mi je prav", je odvrnil Janez in tudi mislil tako. Neumno norčevanje mu je zagrenilo vso pobožnost. Poslovil se je in prišel še pravočasno v cerkev.

Neko posebno krasoto, nek poseben čar imajo šmarnice. To je nekaka prostovoljna pobožnost, nobena cerkvena zapoved jih ne ukazuje, vsak lahko gre k njim ali pa ostane doma, ne da bi imel radi tega kak greh; in vendar pohiti vsak rad k majniški pobožnosti. Dnevno delo je končano; med cvetjem pa gleda iz oltarja Marijina podoba tako ljubeznjivo, tako prijazno, da vsako srce samo pri sebi govori: "Lepše ko tu pri Mariji pač ni nikjer." Je

neko tiho, mirno, pobožno veselje, ki napolnjuje in družijo srca. V duši so potihnili viharji in strasti, dnevne skrbi so ostale zunaj cerkve: vsi tu v cerkvi so edinole otroci Mater Božje, blažene, mogočne Device in nebes Kraljice. Nikoli, bi lahko rekli, ni Mati Božja tako blizu človeškemu srcu, kakor ravno v teh trenutkih, človeku se zdi, kakor da bi Marija svoje otroke, velike in male, blagoslavljal s svojega oltarja in jih jemala pod svoje varstvo za čas in večnost.

Tako je bilo tudi pri teh šmarnicah prvi dan; in besede, ki jih je govoril goreč, mlad duhoven iz globočine svojega srca vernikom, so padale na dobro zemljo. Govoril je o neizčrpljivem predmetu, kako donša češčenje Mater Božje blagoslov za čas in večnost. Slikal je verni-

kom, kako je poznejša velika svetnica, sveta Terezija, ko je v svojih mladih letih izgubila mater, šla v cerkev, pokleknila pred Marijin oltar in jo prosila z vso gorečnostjo svojega srca in duše in polna zaupanja, da naj bo Ona sedaj njena Mati. Svečano je obljubila Materi Božji, da jo bo častila, ljubila in da ji bo pokorna, kakor da bi bila njena telesna mati. Prosila jo je, da naj ona skrbi za njo, za siroto in jo varuje. Dogodek je končal duhovnik z besedami svete Terezije same: "Od tega časa sem vedno čutila in spoznala pomoč Preblazene Device v vseh zadevah, v katerih sem se k njej za pomoč obrnila." In k temu je dodal: "Tako stori tudi ti, dobri Marijin otrok, stori tako ti mladenič, stori tako ti krščansko dekle, stori tako ti dobra krščanska mati, stori tako, ti skrbni krščanski oče. Poklekните v duhu s svojimi otroci pred Marijo, izročite sebe in svojce Mariji in jo prosite, da naj bo ona tudi vaša Mati, obljubite ji, da jo boste častili in ljubili celo svoje življenje po svojih močeh. Obljubite ji, da boste Njej na čast opravili vsak dan vsaj kratko molitvico, da boste, če le mogoče, molili vsaki dan sv. rožni venec, molili litanije ali molitev sv. Bernarda "Spomni se, o preblazena Devica" ali opravljali kako drugo pobožnost. Posvečujte celi majnik od prvega pa do zadnjega dne, pa boste videli, da ni to nikaka zguba časa, da to ni nikaka prazna molitev, ampak da vam bo vsak četrtr ure, ki ste ga pobožno darovali Materi Božji, vsaka molitev, ki je prišla iz čistega, gorečega srca, viden blagoslov za čas in večnost. Neumni nismo mi, ki verujemo v moč Marijino, ki poznamo besede sv. Pisma: "Velike reči mi je storil On, ki je mogočen"; neumni nismo mi, ki častimo Marijo in jo kličemo na pomoč, ki nosimo njeno podobo v svojih srcih, neumni so le oni, ki mislijo, da je majniška pobožnost nepotrebna, da je samo zguba časa. Ne, kolikor časa stoji svet, še ni bilo

slisati, da bi bila Marija, Mati Božja, kedaj zapustila in ne uslišala prošnj tega, ki se je k Njej zatekel za pomoč in varstvo.

Po končani pridigi so začeli peti litanije Matere Božje, in med temi je Janezova žena posebno goreče molila. Vedela je, zakaj. Doma namreč ni bilo vse tako, kakor bi bilo moralo biti.

Odkar je začel Janez zahajati v družbo "naprednjakov", "razsvitljencev", ga delo ni več tako veselilo. Več kakor je bilo potreba je zahajal k "Lisjaku" na pogovor in politikovanje. Le prepogosto je zaönje časa doma zabavljal vpricho otrok čez župnika, čez župana, čez vlado, čes ti so krivi, če je imel mnogokrat vsled lastne krivde in malomarnosti kako škodo. Vest mu je seveda to očitala, on pa je dolžil druge. Vedno zahajanje v gostilno je precej posušilo njegovo mošnjo; zamudil je veliko časa, na marsikako delo je ali popolnoma pozabil ali je pa slabo opravil. Doma je bil potem seveda pogosto prepir in kreg. Žene in otrok ni mogel pogledati, ker so mu bili vedno v očitjanje, da jih zanemarja in ne skrbi za nje. Janez je postajal vedno bolj nejevoljen in siten. Od molitve ni hotel ničesar več slišati, cerkev in pridige so se mu pristudile. — Z eno besedo: Janez je dospel na pot, ki navadno pelje v pogubo, če človek pravočasno ne krene z nje. To je njegova dobra žena le predobro spoznala in videla, zato je tako goreče molila k Materi Božji, skupno s svojimi otroci. Bila je prav potolažena, ko ji je obljubila, da bo vse dolžnosti kolikor mogoče vestno izpolnjevala.

Nekako čudno je bilo Janezu pri srcu med Šmarnicami. Dobro in zlo se je bojevalo v njegovem srcu. Ko je duhoven po litanijah in splošnih molitvah v kratki molitvi priporočil Materi Božji vse navzoče, spomnil se je Janez tudi svoje žene in svojih otrok in jih priporočil Marijinemu varstvu.

Naenkrat je začutil bodljaj na levi strani, tako da skoro ni mogel klečati. Ozrl se je nazaj, zadnja vrata so bila odprta. Ali se je mor da prehladil? Vstal je, ker ni mogel klečati, toda vse ni nič pomagalo, bolečine le niso prenehale. Duhoven je dal še blagoslov z Najsvetejšim, in Šmarnic je bilo prvi dan konec. Kaplje potu so stale Janezu na čelu, ko je šel počasi domu, in s strahom ga je gledala žena, ko je ves bleč taval proti domači hiši. Vlegel se je; poklicali so zdravnika, ki je izjavil, da so se Janezu vnela pljuča, in da se je moral že preje prehladiti in da je bolezen danes izbruhnila. Treba bo dobro paziti, bolezen se bo še razvila in resnična nevarnost bo

še le prišla.

In tako je tudi bilo. Čez kakih deset dnij je zapel v zvoniku zvon, znamenje, da nese duhoven sv. popotnico. Našega Janeza je šel previdet. Zdihoval je vsled silnih bolečin na postelji, bile so ga skoro same kosti. Sveče so že gorele na belo pregrnjeno mizi. Janez je stegnil svojo roko proti ženi, mej tem ko so otroci klečali ob postelji in jokali.

"Mina", rekel je ginjeno, "Mina, zadnji čas ni bilo vse prav in v redu —"

"Le molči o tem, Janez", je rekla ona med solzami, "ne misli več na to, vsaj si se včeraj spovedal."

"Spovedal sem se, toda tebe mo-

ram odpušcanja prositi. Tebe in tebe" — te besede je šepetal in z očmi pokazal na otročice — "sem zadnji čas zelo zanemarjal in nisem dovolj za vas skrbel. In vendar mi je vas vse Bog dal. Vse bo zopet drugače, če ozdravim; pred Bogom obljubljam, da bo drugače. Vse bo zopet prav. In vi otročiči, se je obrnil k otrokom, "vi pa molite za očeta, da bo kmalu ozdravel; vsaj ste mi vi najljubši za materjo, kar mi je Bog na svetu dal..."

"Da, ata, mi bomo molili", prišlo je iz otroških ust kakor iz enega grla.

Kling-Kling-kling! Duhoven s sv. Popotnico se je bližal hiši. Žena je šla Zveličarju nasproti, ki je prišel v preprosto sobo, da bi prebival v srecu bolnika, ki je bilo že pripravljeno za njegov sprejem.

Od današnjega dneva je Janez zopet vedel, kaj mu je njegova domača družina. Njegovi "razsvitljeni, napredni" prijatelji so ga prišli parkrat obiskat, toda ničesar mu niso vedeli povedati. Prvi pogled žalostne žene jih je osupnil; ko so ošli, je rekel Janez: "Tobakovega in žganjarskega smradu sem sit, da bi le nikoli več ne prišli!" In res jih ni bilo več. Zdravje se mu je ob skrbi žene in zdravnika boljšalo; čas je bil sicer dolg, vendar ni bil nikoli sam. Če ni bila žena pri njem, bil je kateri izmed otrok, in pogosto ga je prišel tudi župnik obiskat, ki je govoril z njim o važnih verskih rečeh in tako utrdil dobro, ki je vzkliko v bolnikovem srecu.

"Sedaj so se mi še le oči odprle!" je rekel Janez pogosto. "Bolezen mi bo koristila za celo življenje. Sedaj še le vem, kaj se pravi moliti in verovati; jaz sem zopet vaš, in vi ste moji! Ne morem se Bogu dovolj zahvaliti za bolezen, ki mi je bila pravo zdravilo za moje zveličanje!"

Mesec majnik je minul, in Janezova obljuba, katero so mu njegovi vinski bratci izsilili, se je res izpolnila; razun pri prvih Šmarnicah ni

bil pri nobenih več. Toda doma je molil v dolgih nočeh, sedaj se je naučil premišljevat o Bogu in večnosti. Z otroci in ženo je pogosto skupno molil. Vsak večer so opravljali majniško pobožnost doma, ob bolniški postelji očeta; dve sveči ste goreli pred Marijino podobo, katero so krasi vsak večer sveže cvetlice. In z božjo pomočjo so opravili lahko tudi vsa najnujnejša dela na polji kljub Janezovi bolezni. Božji blagoslov je bil viden.

"Glejte, saj gre tudi brez mene", se je šalil Janez, ki je dan za dnem vidno slabel. Skoro ni mogel več jesti, glas mu je vedno bolj pešal. "Ljubi Bog vam bo že pomagal, tudi če mene ne bo več pri vas."

Prestrašena ga je pogledala žena, otroci so pričeli jokati. "Ata, vi še ne smete umreti, mi bomo tako dolgo molili, da bote zopet zdravi."

On jih je tolažil, vedel je pa sam dobro, pri čem da je. Tudi zdravnik mu je povedal, da naj bo na vse pripravljen.

Bil je zadnji dan majnika; v sobi bolnika je bilo tiho in prazno. Vsi so šli v cerkev k zadnjim Šmarnicam, oče je hotel tako imeti. Sama najmanjša deklica, ki je še le jeseni pričela v šolo hoditi, je ostala pri njem.

Tiho se je priplazila v sobo, kjer je ležal bolnik. Ta je mirno spal, in tiho, kakor je prišla, je zopet odšla iz sobe in pustila vrata na pol odprta.

Čez nekoliko časa se je bolnik prebudil. Hotel je poklicati otroka, kar je za slišal neki glasek. Poslušal je. Iz sosednje sobe je bilo čuti nežno, gorečo molitev.

"... Sveta Marija, Mati Božja, prosi za nas grešnike sedaj in ob naši smrtni uri. Amen. O sveta, preljuba Mati Marija! Ne daj, da bi naš ata sedaj umrl. Ti si tako dobra, in če boš ljubelega Boga prosila, potem bo Bog gotovo to storil, ker on lahko vse stori, ker je vsegamogočen. Usmili se nas, mi bomo vsi pridni in vsi te bomo radi imeli..."

Tako je molila, besedo za besedo za svojega očeta.

Ta pa ni mogel drugega, kakor da je s solzami v očeh sklenil svoji roki proti nebu; njegovo srce je bilo prepolno. Potem je v svoji oslabeledosti zopet zaspal.

Ko so prišli domači od Šmarnic domu, je še vedno trdno spal. Bilo je res trdno spanje, vendar ne nezavest. Ob deveti uri je zahteval jedi. "Mislil, da bom imel mirno noč", je rekel. In imel jo je: celo noč je trdno spal. Ko je prišel zjutraj zdravnik,

se ni mogel načuditi; nekako čudno je gledal bolnika, tipal žilo in rekel: "Izvanredno dobro je danes. Vendar ne smemo še preveč upati. Jutri pridem zopet pogledat."

In ko je drugo jutro zopet prišel, našel je bolnika zopet veliko boljšega; bolečine so skoro popolnoma prenehale, vročina je padla, tek je postajal vedno boljši.

"Janez, vi imate pa srečo!" je rekel zdravnik. "Takega slučaja se ne spominjam v svojem življenju. Sedaj ste rešeni, in če Bog da, bote šli v treh tednih zopet lahko za delom na polje!"

To je bilo veselja in radosti v hiši! To je bilo hvaležnosti do ljube Matere Božje! — Kakor je rekel zdravnik, tako se je tudi zgodilo. Janez je bil kmalu zopet zdrav, ko riba. V gostilno je le še redkokečaj šel, pri "Zvitem Lisjaku" med "razsvitljenci, naprednjaki" ga pa ni bilo nikoli več videti. Njihovega tednika tudi ni nikoli več prijel v roke. Sedaj je vedel, kje je resnica in pravica. Posebno pa je odslej vedel, kaj mu je družina. Do konca svojega življenja je ostal zvest častilec Matere Božje, ki ga je rešila meseca majnika z boleznijo in s svojo vse-mogočno priprošnjo.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.

TRETJA NEDELJA PO VELIKONOČI.

Kaj je to, kar nam pravi: Še malo? Jan. 16, 18.

Ob slovesu od svojih apostolov pri poslednji večerji je govoril Gospod besede, katerih pomena niso takoj razumeli: "Še malo, in me ne bote več videli; in zopet malo, in me bote videli."

"Kaj je to, kar nam pravi: Še malo?" spraševali so drug drugega.

Kristus Gospod jim je to pojasnil. "Še malo, in me ne bote več videli." V kratkem času pojdem od vas. To "Še malo" vas straši; toda nikar se ne bojte, če bote brez mene; da, ko pojdem od vas, bote jokali in žalovali, svet pa se bo veselil. Toda "zopet malo", in me bote videli. To "malo" naj vas tolaži. Zopet vas bom videl, in vaše srce se bo veselilo, in vašega veselja vam ne bo nihče vzel.

Vidite, ti besedi "Še malo" sti apostole **strašili**, pa jih tudi **tolazili**.

Podobno je z nami. Ti besedi "Še malo" tudi nas včasih **strašite**, včasih **tolazite**.

Kedaj pa? To naj bo predmet današnjega premišljevanja.

Kedaj nas strašite besedi "Še malo?"

Najprve takrat, kadar pozabimo na naš večni poklic in skrbimo le za časno. Kdor na svoj večni poklic pozabi, tega ti dve kratki besedi vedno **strašite**. Zakaj? To kaj lahko razumemo. Povsod in vedno se mu vzbujajo misli: Še malo časa, pa od vsega tega, kar imaš sedaj, ne boš imel ničesar. Pustil boš svoja posestva, pustil svoje premoženje, pustil vse svoje časti . . .

V opatijski cerkvi v mestu Seligenstadt (nad Moguncem) je grob

nekega viteza, in na pomniku je sledeči napis: "Tu počiva vitez . . .", in vklesani so v kamen vsi razni njegovi naslovi, njegove častne službe; ki jih je lepa vrsta. Na koncu tega napisa pa sti dve kratki besedici, ki vsakega pretreseta: Nunc cinis — sedaj pepel.

To je ona usoda vsakega človeka: Nunc cinis — Sedaj pepel!

In kdor je navezal svoje srce edino le na pozemske stvari, tega besedi "Še malo" vedno **strašite**, vedno ga napolnjujeta s strahom in britkostjo.

Zato mislite na večnost. "Prosim vas", pravi v današnjem listu sv. Pavel, kot tujce in popotnike, zdržite se mesenih želja, ki se vojskujejo zoper duha. "Kot tujci in popotniki ne pozabite na vaš večni cilj! "Otročiči moji", opominja sv. Janez, "svet mine in njegove poželjivosti; toda kdor stori voljo božjo, on ostane na veke." Svet mine; še malo, in nas ne bo več; kdor pa stori voljo božjo, tega čaka večno življenje, večna blaženost.

Besedici "Še malo" **strašiti** človeka, če greši.

Kako dolgo pa bomo grešili, kako dolgo ostali v grehu? Kako dolgo pa bo nezmernež živel nezmerno, kako dolgo se bo pa tat veselil nakradenega blaga, kako dolgo pa bo obrekovalec kradel čast svojemu bližnjemu? Le malo časa še — pa bo prišlo plačilo. "Sin človekov", pravi Jezus Kristus, "bo prišel in povrnil vsakemu po njegovih delih." (Mat. 16, 27). Vsakemu, pravi Kristus; nikdo ne bo ušel. Še malo — pa bo plačilo! "Ob uri", pravi sv. Lukež, "ko ne mislite, bo prišel Sin človekov." (Luk. 12, 40). Zato opo-

minja apostol Pavel Rimljanom: "Vedite, da je že ura, da iz spanja vstanete. Odvrzite od sebe dela temel!" In vprašuje jih: "Kak užitek, kako korist pa ste imeli od tega, česar se sedaj sramujete?" In pristavlja: "Konec teh stvari je smrt." (Rim. 6, 21; 13, 11.)

Besedici "Še malo" **strašiti** človeka, če opušča in zanemarja dobro.

Kristus zahteva od človeka dobra dela. Brez dobrih del ni rešitve. "Vsako drevo", pravi sv. Matevž, "ki ne obrodi dobrega sadu, se bo posekalo in v ogenj vrglo." (Mat. 7, 19.)

Nekoč je šel Kristus iz Betanije in zapazil ob cesti figovo drevo; stopil je k njemu in iskal sadu; in ker ga ni našel, je rekel: "Nikdar naj se ne rodi sad iz tebe na vekomaj!" (Mat. 21, 19). In figovo drevo se je takoj posušilo.

Prijatelj moj, tako nerodovitno drevo si morda tudi ti, in če bo Gospod iskal pri tebi dobrih del in jih ne bo našel, bodo tudi o tebi veljale besede: "Nikdar naj se ne rodi sad iz tebe na vekomaj!" Še malo — in usahneš, kakor figovo drevo. Prišla bo noč, ko ne boš mogel ničesar več dobrega storiti. Zato nas opominja sv. Pavel: "Delajte dobro, dokler imate čas!"

Besedice "Še malo" nas pa tudi **tolazite**. Kedaj pa?

Takrat, kadar trpimo. Trpljenja je mnogo na svetu, telesnega in duševnega.

Če človek trpi, zdi se mu čas zelo dolg. Bolnik šteje ure; kako dolg je dan, kako dolga je noč! Ravno tako je s tem, ki trpi dušno! Pomislite na apostole; kaka žalost je napolnila njihova srca, ko je bil Kristus križan; kako so šteli dni! Neizreče-

no se jim je vse dolgo zdelo. To je že tretji dan, sta tožila učenca, ki sta šla velikonočno nedeljo v Emavs.

In v tem trpljenju nas tolažiti besedici "Še malo." "Resnično, resnično vam povem, da bote jokali in žalovali . . . pa vaša žalost se bo v radost spremenila . . . zopet vas bom videl, in vaše srce se bo veselilo, in vašega veselja vam ne bo nihče vzel."

Te besede veljajo tudi nam. Sedaj morda trpimo, preganjajo nas, obrekujejo nas, toda tudi to bo minilo, in prišel bo za nas dan plačila. Sedaj jokamo, sedaj žalujemo, a ta žalost se bo spremenila v radost, katere nam nikdo odvzeti ne bo mogel.

Posebno velike pa so bolečine in britkosti ob smrti uri, ko se sami odpravljamo na pot v večnost, ali ko nam hoče smrt ugrabiti koga naših dragih. Ločitev v smrti uri je težka, je britka!

Toda tudi v tem trenutku nas tolažiti besedici "Še malo." "Zopet vas bom videl, in radovalo se bo vaše srce", te besede veljajo tudi nam. V večnosti se bomo zopet videli v radosti, katere nam nikdo ne bo vzel — če smo se ločili iz tega sveta s Kristusom. "Jaz sem vstajenje in življenje;;; kdor veruje v mene, bo živ, dasi bi umrl", rekel je Kristus (Jan. 11, 25.)

Prijatelji moji, spominjajte se pogosto teh dveh besedici "Še malo!" Kristus ju je položil na srca svojim apostolom, pa tudi vi si ju ohranite v vaših srcih! Naj vas napolnjuje s strahom, da bi ne pozabili na večnost, da se bote varovali greha, da ne bote opuščali dobrih del; naj vas pa tudi tolažiti v vašem trpljenju v življenju in ob vaši smrti. Amen.

ČETRTRA NEDELJA PO VELIKONOČI.

In ko on pride, bo prepričal svet greha in pravice in sodbe — Jan. 16, 8.

Ko je Kristus videl, kaka žalost je napolnila srca apostolov, ko jim je povedal, da jih bo zapustil, jih je po-

tolažil rekoč: "Koristi vam, da jaz grem; ako namreč ne odidem, Tolalžnik ne bo prišel k vam; ako pa odidem, vam ga bom poslal. In ko on pride, bo prepričal svet greha in pravice in sodbe. Greha namreč, ker niso verovali v me." Ker niso verovali v me. Prijatelji moji, postojmo, nekoliko pri teh besedah.

Ste slišali? Pri poslednji sodbi bo Jezus Kristus, božji sodnik sodil po tem, so li ljudje v njega verovali.

Vera, to je pogoj našega izveličanja. Nevera, ta bo vzrok večnega pogubljenja za mnoge.

Spregovorimo o tem danes jasno in točno, ker to je jako važen predmet.

Kaj je vera?

Imeti vero se pravi verjeti v kako resnico, ne kakor se nam predlaga ali kakor nam jo kaže naša pamet, ampak ker tako trdijo ljudje, ali ker je to resnico Bog sam razodel, ali pa ker jo uči sv. cerkev. Vera je prepričanje, da so stvari, razodete nam od Boga, resnične.

Na primer: Bog nam je razodel, da je edin a da so tri osebe; da je vstvaril svet iz nič, da je prvi človek grešil in da je radi tega prvotnega greha prišel podedovani greh na vesoljno človeštvo; da so nebesa in da je pekel; da je Bog Sin prišel na svet, se včlovečil, da je Jezus Kristus Bog in človek, da je ustanovil sv. cerkev in nam dal sedem zakramentov, da je v sv. Rešnjem Telesu resnično pričujoč, da je papež nezmotljiv itd. Mi verujemo te resnice, imamo torej vero.

Vidite krasoto, vzvišenost, moč naše vere.

Posamezen človek in cela človeška družba živi iz vere. Vi verjameste svojim starišem, ki so vas izredili, verjete učitelju, ki vas je učil, mojstru, pri katerem ste se učili kake obrti. Verjete v pravičnost sodnika, v poštenost uradnika, verjete stavbeniku, ki zida velikanska poslopja, verjete zdravniku, ki vam šteje bitje žile in predpisuje zdravila; verjameste in sicer — slepo ver-

jamete raznim listom, ki vam prinašajo svoje politične, socijologične, članke in agrikulturne nazore. Ni li tako? Vi živite ob naravni veri v človeške besede, v besede ljudi, ki se lahko motijo, ali ki vas namenoma slepijo in goljufajo.

Sedaj pa pogledajte krasoto, velikost naše nadnaravne sv. vere.

Na podlagi te verujemo v resnice, ker nam jih je Bog razodel, ki ne more ne goljufati ne goljufan biti. Naši nazori glede posvetnih stvari imajo podlago na avtoriteti nam dragih, znanih, izobraženih, učenih ljudi. Naša vera pa glede verskih stvari ima podlago na božji avtoriteti. More biti li kaj krasnejšega, kaj bolj gotovega? Ne!

Toda krščanska vera nas sili, da verujemo v skrivnosti, to je v stvari, ki jih ne razumemo, bo kečo oporekel.

Jasen znak, da je naša vera prava, dragi moji! Vera se razteza v prvi vrsti na Boga, in kdo bo trdil, da more naš razum Boga zapopasti? Bog je neskončno višji, kakor smo mi; edino le njegova dobrotljivost je, da nam vsaj deloma, dasi nejasno, da razumeti nadnaravne stvari. Vi verujete božji besedi in to zadošča. Ko bi bilo še toliko skrivnosti v naši veri, vi jih verjameste, ker veste, da jih je Bog učil, ki se goljufati ne more.

Vera brez skrivnosti ni božja, je človeška, goljufiva!

Toda je li Bog govoril, razodel resnico?

Da, prijatelji moji! Božjega glasu sicer ni bilo slišati z oblačnih višin, Bog ni napisal na nebeški obok, kar nam je hotel razodeti. Toda Bog je govoril, kakor pravi sv. Pavel, našim očetom po prerokih in po svojem Sinu, Jezusu Kristusu.

Jezus je prišel na svet, učil božjo vero, dokazal svoje božanstvo z nešteti čudeži in rekel celemu svetu: "Ako nočete verjeti mojim besedam, verujte mojim delom!" In to je ravno ta Jezus, ki pravi v današnjem evanđeliju: "Bote prepričani

AVE MARIA.

greha, ker niso verovali v mene!"

Tu vidite potrebo vere. Moramo verovati v Jezusa Kristusa in njegovo cerkev pod kaznijo večnega pogubljenja. Dobro razumejte to! Ali vera — ali pa večno pogubljenje!

Poslušajte!

Umrli je mož, učenjak in bogataš. Prišel je na oni svet. Pred njim je bila dolga, široka cesta. Korakal je po nji s strahom, oziral se na desno in levo, navzgor in navzdol, bal se je presenečenja, ko zapazi naenkrat velik kamen, in na njem vklesane besede:

"Ako ni kdo preroben iz vode in sv. Duha, ne pojde v nebeško kraljestvo."

Mož si je globoko oddahnil in rekel sam pri sebi: "Hvala Bogu. Nikdo ne bo zveličan, kdor ni krščen. No, krščen pa sem."

Od radosti si je mel roki in hitel dalje. Ob cesti pa je zapazil nov kamen z napisom:

"Kdor hoče priti za menoj, naj zataji samega sebe, vzame svoj križ na se in hodi za menoj."

To so besede božjega Izveličarja, rekel je mož sam pri sebi. Mene ne obsojajo. Pri vsem svojem bogastvu sem tudi jaz imel svoje križe in težave, trpel sem mnogo... Sedaj mi Bog obrača vse to na dobro. Korakal je dalje...

Ni bilo dolgo, pa je videl zopet nov kamen. Stopi k njemu in bere:

"Niti nečistniki, niti prešestniki, niti tatovi, niti skopuhi ne bodo videli nebeškega kraljestva."

Dobro, prav dobro! je rekel mož sam pri sebi. Hvala Bogu, jaz nisem bil tak! Goljufal nisem nikogar, zvest sem bil svoji ženi, reveže sem podpiral. Še v svojem testamentu sem volil večje svote za bolnišnice, sirotišnice itd.

Hitel je zopet dalje, prepričan, da bo našel nebeška vrata na stežaj odprta.

Pa zopet je moral obstati pri kam-

nu, na katerem so bile velikanskimi črkami vklesane sledeče besede:

"Brez vere ni mogoče Bogu dopasti."

"Kdor ne veruje, bo pogubljen."

Mraz je pretresel njegove kosti. Jasne so bile besede: "Brez vere ni mogoče Bogu dopasti. Kdor ne veruje, bo pogubljen." In revež je čutil, kako mu pojema sapa... V resnici, on ni imel vere... ni veroval v naše verske resnice!

Prijel se je za glavo in šel dalje. Govoril je sam pri sebi: Veroval sem v neko višje bitje, v življenje po smrti, v poštenost, pravičnost; toda čemu bi moral ravno verovati v božanstvo Jezusa Kristusa, v njegovo cerkev? Čemu?...

In zopet je zapazil kamen z napisom:

"Ako pa cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pagan ali očitni grešnik."

Padel je na kolena in obupno kričal. Ni imel vere... ni imel potnega lista za nebesa!

Vi, ki pri besedi "vera" majete z ramami, ki se norčujete iz evangelija in cerkve, premislite nekoliko! Brez vere se ne bote zveličali!

Uklonite svoje glave pred Bogom in recite: **"Moj Bog, Ti si govoril! Jaz verjem!"**

Verujte javno, spoznavajte svojo vero brez ozira na ljudi! Verujte praktično, živite po zapovedih naše sv. vere!

Nekega dne so vprašali farizeji Kristusa: "Gospod, ali je dovoljeno cesarju dajati davek ali ne?" To je bilo jako zvito vprašanje in Jezus je, ker je poznal njihovo hinavščino, rekel: "Pokažite mi denar!" In ko ga je imel v rokah, je vprašal: "Čegava podoba je to, in čegav napis?" "Cesarjev", so odgovorili farizeji: "Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega", jim je rekel.

Prijatelji moji, ne zahtevam od vas denarja, pač pa imam pravico od vas zahtevati vaše duše!

In ko jo imam v rokah, vas vprašam: "Čegav je ta obraz, čegav na-

pis?" Čegav napis vidim v vaši duši? In vi mi točno odgovorite: To je podoba in napis Jezusa Kristusa!"

Jezus vas je vstvaril. Jezus vas je odrešil. Jezus vas je učil svoje resnice. Vi ste Jezusovi, moji dragi!

Vse okolo vas govori o Njem. Ta cerkev je Njegov dom. Zvonovi v stolpu oznanjajo Njegovo Ime. Križ je na zvoniku, križ po vaših hišah, križ v vaši župnijski šoli, križ na vašem pokopališču!

Vi ste Kristusovi!

Pri sv. krstu ste vstopili v Njegovo veliko družino; pri sv. birmi vstopili ste v Njegovo armado; pri sv. obhajilu ste se združili z njim, postali ste z Njim eno telo.

Vi ste Kristusovi!

Vaše farne je on blagoslovil. Na praznik Sv. Rešnjega Telesa je šel po vaših poljih in jih je blagoslavljal.

Vi ste Kristusovi!

Verujete li v Njega? Verujete v Njegov evangelij? Verujete v Njegovo cerkev?

Žalibog — nekateri mojih župljanov — ki so prejeli sv. krst in sv. birmo — so vero izgubili ali pa so v nevarnosti, da jo izgube...

Verjeli so slabim tovarišem, pouličnim šarlatanom, brezverskim listom... ne verjejo več Kristusu Gospodu, ne verjejo cerkvi, ne verjejo duhovnom!

Tu vam kličem z besedami današnjega evangelija besede Jezusa Kristusa: "Svet bo kaznovan radi greha, ker niso verovali v mene!"

Verujte v Jezusa Kristusa!

Jezus je luč, pot in resnica: Hoďte za njim! Jezus vam je odprl nebesa, držite se Ga! Jezus vas bo sodil na koncu sveta, hodite za njim, ako hočete slišati ta dan iz njegovih ust blagoslov! Zagrozil je s pogubljenjem, s peklom tem, ki ga zaničujejo. Prijatelji moji, verujte v njega, da bote zveličani, da ne bote od njega prokleti za celo večnost. Amen.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

Junak, izvanredno velike postave, se je bližal grofu v svoji viteški opravi. Nosil je ono krasno opravo iz čistega jekla, kakor so jih izdelovali v Norimberku. Bila je najlepše delo celega srednjega veka. Na prsih in na hrbtu oklepa so bile vdolbene krasne podobe: Sv. Jurij v boju z zmajem in klečeč vitez pred podobo Naše Ljube Gospe, z rožnim vencem v rokah. Drugi deli oklepa, posebno ob rokah in ramah, so imeli lepe okraske v zgodnjem renesanškem slogu. Od vrha čelade je viselo rudeče perje doli po hrbtu. Od ledij pa do kolen ga je pokrival nabran žametast suknjič, z ozkimi zelenimi pasami. Ob pasu je imel dvo-rezen meč, kojega ost je segala do tal, držaj pa do prs. Ostrina je bila iz najboljšega jekla, držaj iz zlata. Dasi je bil ves v jekleni opravi, se je vendar gibal z največjo lahkoto. Po njegovi postavi soditi je moral pripadati najvišjim stanovom. Iz njegovega vedneja se je dalo sklepati, da je bil navajen na dvorne kroge. Dve ostri očesi sti gledali iz obraza najlepših možkih let.

Drug neznanec je imel tudi jako dragoceno opravo, dasi ni bila v nikaki primeri z opravo prvega viteza. Moral je biti temu podrejen, ker se je sploh le redko vmešaval v razgovor in bil sploh precej molčeč.

Priklonila sta se pred grofom, ko ju je peljal v dvorano.

"Mej tem, ko si bo moje spremstvo nekoliko odpočilo v vasi, sem smatral jaz kot primerno, da pozdravim gospodarja tega krasnega ozemlja", dejal je orjak.

"Gospodje so mi dobro došli! Z istim veseljem bi bil sprejel tudi vaše spremstvo. Autremontska gostoljubnost je znana daleč na okolo."

"Oprostite, gospod grof!" je dejal smehljaje gost. "Nas je petindvajset vitezov in ravno toliko oprod, število, za katero ne moremo zahtevati gostoljubnosti, pa bi tudi postrežba za toliko oseb bila pretežavna."

Po teh besedah je snel čelado raz glavo.

Mladeniški obraz, rudečih lic, visokega ponosnega čela se je sedaj pokazal. Kot poseben znak je bilo videti brazgotino, ki pa obraza nikakor ni pačila, ampak je drzen junški izraz obraza le še povečala.

"Ali smem pokazati sobane in poklicati strežnike, da si moji cenjeni gostje odlože svojo opravo?"

"Hvala, gospod grof! Naš obisk bo trpel le prav malo časa."

"Moj prijatelj in sosed, baron Reginald Duburški", je rekel Autremont in predstavil barona.

Gospodje so se priklonili drug drugemu in posedli ob mizi, na kateri so bile že razne mesne jedi, kruh in vino. Gosta sta jedla in pila s takim tekom, da se je pričel vitez z brazgotino opravičevati.

"Od štirih zjutraj smo že v sedlu in smo res potrebni, da nekaj jemo in pijemo", je dejal in izpraznil kozarec z enim duškom."

"Štejem si le v čast kot gostitelj, da vam vse tekne", rekel je Autremont in napolnil zopet kozarce. "Od četrte ure zjutraj v sedlu? Naporna ježa, razun tega pa še v polni opravi."

"Navada stori končno, da tega, kar ni prijetno, niti ne čutimo", je odgovoril ta z brazgotino. "Konečno ne poznamo razločka med obleko iz sukna in opravo iz jekla."

"Seveda, dokler ste v krepih možkih letih!" rekel je Autremont. "Ko bodo pa prišla stara leta, se bo pa že poznal razloček med jeklom in suknom."

Tujca sta molče jedla dalje, ne da bi bila zadovoljila očividno radovednost grofovo glede njunih imen in njunega stanu. Tudi na Dubourgovem obrazu je bilo jasno čitati: "Stali prijatelja ali sovražnika?" V času divjih strankarskih bojev je bilo tako vprašanje jako važno. Vsled negotovosti o mišljenju in stanu tujcev postal je položaj jako mučen. Posebno mučno je bilo za Autremonta, ker ni vedel, kdo sta. Spodobnost je prepovedala, da bi ju bil vprašal po njunih imenih, zato je čakal na priliko, da poižve za njiju politično mišljenje. Ta priložnost je prišla kmalu.

"Kako daleč je od tu do gradu Armel?" vprašal je ta z brazgotino.

"Dober dan hoda, gospod vitez! Oprostite, da vas tako nazivam, ker sta mi imeni in stan cenjenih gostov neznana."

"Najin stan ste uganili, gospod grof!" dejal je smehljaje tujec, ko je videl, kako spretno je zakril Autremont svojo radovednost. "Obadva sva viteza; mene imenujejo Le Balafre, vsled te brazgotine, ki mi jo je zadala pred leti črniceva sablja."

Reginald je pomenljivo pogledal grofa.

"Tako proti Turkom ste se borili, gospod Balafre?"

"Da, gospod! Bil sem med onimi plemenitaši, ki so se v spremstvu mladega vojvode Henrika Lotarinškega borili za križ proti polumesecu."

Rekel je to tako malomarno, kakor kedo, ki se peča s kako drugo zadevo.

"Kako daleč pa je od Armela v Chatillon?" vprašal je dalje.

"Tudi samo en dan."

Po teh vprašanjih sta postala grof in baron še bolj radovedna, kajti v Chatillonu je prebival ravno sedaj Coligny, Armel pa je bil kraljevo letovišče.

Grof je skušal, da bi od tujcev izvedel kaj več.

"Na grad Armel so menda na dvoru popolnoma pozabili. Niti njuni Veličanstvi niti principi že niso bili leta in leta v Bretanji."

"To ni nič čudnega! Po dogodkih pri Amboise izgubila sta kralj in kraljica veselje, da bi hodila na obisk v gradove po deželi", odvrnil je navidezno brezbrizno vitez z brazgotino, v resnici pa je natanko pazil, kak vtis bodo napravile te besede na Autremonta in Dubourga. "Ako je človek v nevarnosti, da ga napadejo in morda celo umore, kakor se je to pripetilo pred devetimi leti dobrosrčnemu kralju Francu, sedanjemu kralju Francije, potem gradovi in letovišča človeka ne mikajo posebno."

"Ta čin Hugenotov pri Amboise bo veden madež v zgodovini Francije", dejal je v začudenje Balafre-a grof Autremont. "Celo dejstvo, da so hoteli udariti Gize, ne pa kralja, ne bo na celi stvari ničesar spremenilo."

"Kaj? Gizom je bil ta napad namenjen? To mi je popolnoma novo!" dejal je nekoliko razburjen vitez z brazgotino.

"Da, vsemogočnim Gizom je bil napad namenjen", odgovoril je odločno grof Artur. "Jaz poznam na-

tanko začetek in namen one zarote, saj sem bil sam pri njej precej prizadet, po mojem nesrečnem sinu namreč", dodejal je žalostno. "Na shodu v Nantes, kjer so se zbrali odposlanci hugenotskih občin, je predsedoval La Renaudin. La Renaudin in princ Conde sta bila jako dobra prijatelja, princ Conde je odobral njegovo potovanje v Anglijo, da bi sklenil zvezo med smrtno sovražnico Francije in med Hugenoti. Zveza se je nekoliko časa pozneje res dosegla. Renaudin je prepotoval tu-

di Švico in celo Francijo, da bi spravil protestante in nezadovoljneže med plemstvom v bližji stik. Razun tega je bil pa Renaudin velik sovražnik Gizov, —

"Kar ni njegova najmanjša sramota", prekinil ga je Balafre. "Ravno Gizi so rešili Renaudina, ponarejevalca listin."

"Vem, bila je to grda Renaudina-va nevhvaležnost!" nadaljeval je Autremont. "Ta Renaudin torej, katerega je parlament v Dijonu obsodil,

katerega so Gizi rešili, je predsedoval, kakor sem rekel, na velikem shodu Hugenotov v Nantes. Obtožil je Gize, da so hoteli iztrebiti pravo vero, kraljevo rodbino in staro plemstvo Francije. Zato jih treba streti in pokončati. Nato so sklenili zarotniki, da se poda petsto plemičev na dvor, ki bodo zahtevali, da se jim dovoli svobodno izvrševanje protestantske vere. Vedeli so naprej, da bo njihova zahteva odklonjena. Zato so sklenili že na shodu, da bodo vrgli kralja in Gize v ječo, sklicali državne stanove in izročili vladarstvo Hugenotu Antonu Navarskemu."

"Bila je torej le zarota proti kralju," je odvrnil smehljaje vitez z brazgotino. "Čudno pri tej stvari je, da so potem ravno toli sovraženi Gizi preprosili kralja, da je proglasil amnestijo za vse Hugenote, da je prepovedal preganjanje protestantske vere, da so pa zarotniki kljub vsemu temu hoteli izvršiti svoje peklenške načrte."

"Imate popolnoma prav!" pritrdil je živahno baron. "Hugenoti so hoteli doseči vse kaj več, kakor samo versko svobodo. Sami in edino oni so hoteli gospodariti, zato je bilo potreba uničiti junaške Gize, katerim Francija toliko dolguje."

"Niso-li Hugenoti svoje ponesrečene zarote pri Amboise ponovili zopet sedem let pozneje pri Meaux?" nadaljeval je vitez z brazgotino. "Skoro bi se jim bilo posrečilo, da bi bili vrgli kralja Karla v ječo. Kralj pa je k sreči pobegnil in jahal celo noč, da je ušel morilcem. Še danes pravi kralj pogosto: Brez Nemourskega vojvode in brez Švicarjev bi bilo moje življenje v veliki nevarnosti. Z zarotami in umori kraljev morajo imeti Hugenoti, kakor videti, posebno veselje."

"To pride od tega, ker jim ne dovolijo prosto izvrševati njihove vere", dejal je Autremont.

(Dalje prihodnjič.)

Glasnik Društev Najsv. Imena.

H. B.

Naš očetovski večer.

AJ tedaj sledi obljubljeni govor Rev. Hugona Bren, O. F. M. s katerim se je očetovski večer zaključil, dasi program še ni bil izčrpan, ampak je še par govornikov čakalo na besedo. To-le je povedal:

Možje, očetje, društva Najsvetejšega Imena! Lep večer so Vam pripravili vaši sinovi. Čast njim in vam, ki imate sinove, katerim pride kaj tacega na misel. Danes, ko slišimo iz hiš in ulic, iz ust in časopisja, od takih, ki so komaj sezuli kratke hlače, pa do revolucionarjev po poklicu, vedno glasnejši vporni krik: Kdo je, da bi mu bil pokoren? Non serviam! Ne bom služil! Danes pravim, ko pesem svetovne revolucije proti vsaki oblasti vžiga mlada srca, kakor okrogla muzika mlade pete, takle večer, kakor je nocojšni, ko sinovi vidno dajejo duška spoštovanju, udanosti, hvaležnosti in ljubezni do svojih očetov, dvakrat dobro de. Možje, očetje, ki stojite še ob strani društva Holy Name! Ali si ne želite, da bi nocojšni večer, ki nosi pečat sinovske ljubezni, tudi vam veljal, kot društvenikom in ne samo kot dobrodošlim gostom? Možje, očetje, katerih prsa že krasi znak društva Najsvetejšega Imena in katerim nocojšnji večer v prvi vrsti velja, ali si ne želite še več takih večerov, če že ne v tem obsegu, kakor je nocojšni, pa vsaj v domačem družinskem krogu? Če si tega želite in kateri oče, vreden tega imena, si kaj tacega ne bo želel, potem vsi v dru-

štvo Najsvetejšega Imena. A ne samo s Holy Name se zadovoljiti, glavno je holy life, ne samo po imenu in znaku, ampak pred vsem po življenju, v smislu tega Najsvetejšega Imena, morate biti člani društva, ker s zgledom boste potegnili tudi svoje sinove za seboj, ter si tako pripravili mnogo lepih družinskih večerov.

Toda ni moj glavni namen nocoj govoriti o društvu Najsvetejšega Imena kot mogočnemu protistrupu za preteči in marsikje že obstoječi družinski polom. O njegovem socialnem pomenu za katoliško stvar sem se namenil vam nekaj povedati.

Možje, nekaj vam bom kar brez rokavice povedal, v brk vam ne morem, ker jih kot pristni Amerikanci ne nosite. Zamera gori, zamera doli, resnici cesto in mesto. To-le: Katoliški mož, ki danes, po starokrajsko povedano, za plotom stoji in gleda, kako njegovi tovariši, z društvenimi znaki na prsilih, korakajo v boj za sveto stvar, kakor gledajo kmetiška dekleta fante, ko gredo na vojsko, tak mož je mož samo po imenu, v resnici pa še krompirjevec ne, o katerem pravi pregovor: Kdor ni za drugo rabo, naj varje dom in babo. Oprostite Miss in Mrs. tam zadaj, najbrž je to gorenjski pregovor. Ne tak mož ni mož, ampak ženska v "hvačah". Ne razume časa v katerem živimo, ne njegovih potreb in zahtev.

Možje! Mi živimo v dobi demokratizma, ne samo mi Amerikanci, ampak cel kulturni svet. Dobo, ko so imeli razni plavokrvni kronani mogotci vajeti narodov v rokah in barantali za nje, kot za vole na sej-

mu, dobo, ko so ti z enim samim podpisom milijone obsodili v mesnico, to dobo, ostanek brezpravne suženjske dobe, je vojska za enkrat zaključila. Kronani vladarji so deloma že šli, deloma še pojdejo, v nezaslужeni pokoj, njih krone pa v muzeje. Ljudstvo pa vstaja in samo prijema za vajeti, da spravi globoko v blatu tičeč voz zopet na lepša pota. —

S tem pa da ljudstvo povsod samo vedno bolj trdo prijema za vladne vajeti, ker gre pred vsem za njegovo kožo, prevzema nove odgovornosti polne dolžnosti, ki jih prej ni imelo, dokler je imelo malo ali nič govoriti, ampak samo slepo vbogati in davke, krvave in nekrvave, plačevati. Vzemimo samo eno dolžnost, ki jo ima vsak vladar, naj se imenuje kakor hoče, dolžnost da štiti vero, brez katere nobena država ne obstane dolgo. Ta dolžnost, ki so jo imeli kronani vladarji in jo vedno bolj zanemarjali, dokler si niso na ta način sami podžagali nog svojih prestolov in se zgrudili z njih, ta dolžnost pravim zdaj povsod prehaja na ljudstvo, kakor je bilo v Ameriki že od začetka.

Ali se pa ljudstvo te dolžnosti v polni meri zaveda? Mirno lahko rečem da ne. Razdeljeno je v dva tabora, verski in protiverski. Protiverski tabor noče o tej dolžnosti ničesar vedeti. Nasprotno, on smatra za svojo dolžnost, vero pomesti iz vsega javnega življenja. To je njegovo prvo delo, kjer pride do moči. V verskem taboru je pa veliko takih mežv v hlačah, ki kakor rečeno izza plotov gledajo svoje tovariše, kako korakajo v bojno črto za svoje verske sve-

tinje in se junaško bijejo zanje, sami si pa mislijo: Hvala Boga, da sem na varnem! Ti ne razumejo časa ne živijo s časom, ti niso zreli za demokratične državljane, še manj se pa zavedajo svojih socialnih katoliških dolžnosti. Mi nismo več v srednjem veku, ko je papež cesarje in kralje k redu poklical, če jim je bila vera kaj napoti in so morali ponižno "grevengo" moliti, če niso hoteli biti ob krone. Tudi nismo več v tisti dobi, ko so mogočne katoliške države branile vero. Ne, mi smo v demokratični dobi in demokratični državi, poleg tega pa kot Amerikanci še v državi verske svobode, kjer se država ne briga za našo vero. Tedaj je naša usoda kot katoličanov popolnoma v naših rokah. Kakor si bomo postlali, tako bomo ležali, ali kot vpoštevani gospodarji položaja, ali kot zaničevani in od vsacega brcani prevžitkarji v kotu. Gospodar položaja je pa danes tisti, ki je bolje organiziran. Ne masa, ne množica, ampak organizacija ima vajeti v rokah. Kaj zmore organizirana četa proti neorganizirani masi, nam je klasični zgled Rusija. Devetdeset procentov ruskega ljudstva je globoko vernega, tako, da ima Dostojevski deloma prav, če pravi, da Kristus živi samo še na Ruskem, mejtem ko je zapad le veliko pokopališče mrtvih duš. A ta ogromna masa, ki ima še toliko verskega, četudi ne katoliškega, pač pa krščanskega kapitala v sebi, ni organizirana. Zato zdihuje in lakote umira pod kruto peto boljševikov, ki jih ni niti deset procentov, ki imajo pa to prednost, da so organizirani. Resnici na ljubo priznajmo, da nimajo samo ruski prevratneži, ampak svetovni protiverski tabor, več smisla za organizacijo in organiziran nastop proti nam, kakor mi za organizacijo in organiziran nastop proti njemu. Pa saj dejstvo, ki je more le slepec tajiti, da so namreč oni odredili splošno mobilizacijo in se z mrzlično naglostjo oborožujejo, vsaj te njih vojne priprave, ki so očitno naperje-

ne proti nam, naj zdramijo katoliške mevzarje, ki še ob strani stoje, da se v zadnjem trenutku pridružijo nam in skupaj z nami pod zastavo Najsvetejšega Imena odkorakajo na fronto proti našemu novodobnemu turčinu, ki ni prav nič boljši, kakor tisti, ki je nekdanj moril in v sužnost odvajal naše dede. Možje! divji kozli so kakor uče naravoslovci, nagonsko organizirani, imajo razpostavljene svoje prednje straže, da morejo drugi v miru obirati svoje grmovje, mi pa, ki nam gre menda za malo več, kot za mršavo grmovje, naj bi kot neorganizirana čreda čakali, kdaj se bodo razni rdeči in drugi volkovi zapodili mej nas, da nas razprše in raztrgajo. Zato vsak kdor je naš, pod zastavo Najsvetejšega Imena. Kdor pa res ni za drugo rabo, naj varuje dom in babo.

Potem pa, možje, kakor sem rekel, ne samo Holy Name tudi holy life. Holy life, sveto, na celi črti praktično katoličanstvo naših organiziranih čet, to je duša, ki da življenje. Če te ni je še tako mogočna organizacija truplo, ki se začne, naj bo še tako balzamirano, prej ali slej razkrajati in razširjati smrad, da najdražji komaj čakajo pogreba. Spomnite se vi, če vas je kaj novih tukaj, naše, pred vojno navidezno tako mogočne Slovenske ljudske stranke. Njenega voditelja so sami Nemci imenovali nekronanega kralja Slovenije. Ob razsulu Avstrije, ko bi je bili najbolj potrebovali, se je razsula tudi ona. Zakaj? Iz istih vzrokov kot Avstrija. Obe sti bili preveč zunanje, politično katoliški, premalo na znotraj. SLS je dobila svojo jetiko takrat, ko je začela kot dobrodošle pozdravljati vse, ki so soglašali z njenim katoliškim programom, naj je bilo njih zasebno življenje tako ali tako. Od takrat so se začeli po njej razpasovati razni bacili, razni koritarji in službolovci, katerih srce je bilo v nasprotnih vrstah, želodec pa njen. Ti so jo raztrgali v franže in bi ji bili skopali grob, da jih ni polom Avstrije in porod Jugoslavije vr-

gel tja, kjer so bila njih srca, v Antikristov tabor. To je usoda vsake bolj po imenu, kot po duhu katoliške organizacije in njenega dela. Katoliško socialno-politično delo, ki ni sad notranjega prepričanja in podprto z osebno lepim krščanskim življenjem, ni delo božjega, ampak človeškega duha, zato tudi njegova usoda človeška-minljivost. Globoko resnico je povedal neki govornik na Wuerzburgskem katoliškem shodu, ko je dejal: Poslušavci, ali veste, kateri možje so res naši, na katere se v vsakem slučaju lahko zanesete? Tisti in samo tisti, ki jih pogosto vidite pri angeljski mizi. Vsem drugim glejte na prste, da vas v odločilnem trenutku sramotno ne izdajo. Zato bi jaz odklonil roko tistega, katerega srce ni moje, ni katoliško po prepričanju in življenju. Samo tistega roko bom krepko stisnil, ki ima v sebi živahno delujoč motor globokega krščanskega prepričanja, tako globokega, da se kaže v vsem njegovem zasebnem, družinskem in javnem življenju. Z njim bi si upal več trajnovspešnega doseči, kot s sto drugimi, ki imajo za me samo kričeča usta in morča kruleč želodec, njih srca so pa daleč od mene. Zato možje še enkrat. Ne samo Holy Name, ampak pred vsem holy life.

Krasen vzor modernega katoličana in socialno-političnega delavca v v najboljšem smislu, nam nudi življenje in smrt slovitega nemškega parlamentarca Mallinckrotda. On ni bil član Holy Name society, saj to je primeroma še mlado ameriško društvo. A v duhu tega društva je on že delal, predno je obstajalo. Pri vsem svojem socialno-političnem delu ni nikoli pozabil, ne na se, ne na svoje dolžnosti kot zakonski mož in družinski oče. Jutranjo molitev je vsaki dan kleče opravil. Potem je šel k sv. maši in večinoma tudi k sv. obhajilu. Zlasti pred pomembnejšimi parlamentarnimi govori se je redno pokrepčal z angeljsko hrano. Zato je bil strah nasprotnikov. Pred njim so umolknil in se zgubili v svoje

temne kote vsi, ki so se pomerili z njim. In ko je ta mož težko bolan slutil, kaj lahko pride in je tudi prišlo, se je dal takoj prevideti. Potem, ko je svoje račune z Bogom v red spravil, je poklical svojo ljubljeno in ljubečo ženo, jo prijel z eno roko, z drugo, pa je držal križ, ter tako

zmagoslavno zvojeval zadnji najhujši boj.

Možje! Tako dela, tako umira res krščanski mož našega časa. Če boste po njegovem zgledu tudi vi najprej skrbeli zase, holy life, in eno roko podali družini, ki mora biti za tem vaša prva skrb, z drugo roko

pa zgrabili križ, našo od krvi ljubezni rdečo zastavo in šli kot en mož v boj za križ in svobodo zlato, potem naj lucifer spusti vse svoje rdeče vrage na nas, zmaga bo naša, ker če je Bog z nami, kdo bo zoper nas. Tedaj vsi do zadnjega pod zastavo Najsvetejšega Imena, do zmage!

Zahvale in prošnje.

Iz srca se zahvaljujem Materi božji in sv. Jožefu, ker sta izprosila mojemu težko bolnemu otroku zdravje. V ta namen pošljem za eno sv. mašo.

F. Škraba, Barberton, O.

Darujem v podporo listu Ave Maria \$3 in prosim Marijo, da bi me še zanaprej pri zdravju ohranila.

Mrs. Ana Kocman, Bridgeport, O.

Pošiljam \$1 za eno sv. mašo v zahvalo Materi božji, ker me je uslišala.

Mrs. Frances Videtich, Hesperia, Mich.

Prisrčna hvala Materi božji za uslišano prošnjo. Pridenem \$1 v podporo lista.

Mrs. Jennie Zupančič, Madison, O.

V boleznih mojega otroka sem se zaupno obrnila na Marijo, naj mi izprosi zdravje. Iz srca se ji zahvaljujem, ker me je uslišala. V prosih lista darujem \$1.00.

Mrs. Terezija Česnik, Indianapolis, Ind.

Moja hčerka, komaj šest let stara, je hudo zbolela v glavi. Trikrat je bila operirana. Že sem dvomila, če bo kaj z njo. V tej stiski sem se obrnila na Marijo in bila uslišana. Prisrčno se ji zahvalim in darujem \$1 v podporo lista.

Mrs. Fran. Shubetz, Sebastopol, Cal.

Močno me je noga bolela, da nisem mogla nikamor. Zaupno sem prosila Jezusa in Marijo zdravja. Isto so storili moji otroci in šli v ta namen k sv. obhajilu. Obljubila sem, da še bom javno zahvalila v Ave Mariji, če bomo uslišani. Hvala Bogu in Mariji naše prošnje niso bile zastoj. Bolečine v nogi so pojenjale. Zato s tem hvaležno spolnujem svojo obljubo. Priloženi dolar je v podporo lista.

Mrs. Frances Mervar, Cleveland, O.

Pošljem za pet sv. maš v čast in zahvalo presv. Srcu Jezusovemu in presl. Srcu Marijinemu, ker sta moji hudo bolni hčerki ozdraveli.

Mrs. Ana Marincič, Cleveland, O.

Lepo se zahvalim Materi božji za ljubo zdravje.

F. Č., Ark.

Hvala ti prisrčna o Marija, ker si mi izprošila ljubo zdravje, priporočam se ti

v varstvo še naprej.

M. G., Ely, Minn.

Darujem \$3 v čast Materi božji in presv. Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo in za zdravje.

Mrs. Fran. Mrčun, New York, N. Y.

Darujem \$1 v podporo lista ker sem bila uslišana v svoji bolezni. Marija, varuj me milostno še naprej!

Mrs. Mary Cerar, Vedling, Pa.

Prisrčna hvala Materi božji za zadobljeno ozdravljenje. V podporo lista prispevam \$1.

Mrs. Ana Mlakar, Braddock, Pa.

V zahvalo za zadobljeno zdravje darujem v prosih našega Marijinega lista \$2.

Mrs. Frances Mesojedec, Houston, Pa.

Prisrčna hvala presv. Srcu Jezusovemu in presladkemu Srcu Marijinemu za večkrat uslišane prošnje. V ta namen darujem za Ave Marijo \$2.

Mrs. Ivana Lukek, Bridgeport, Pa.

Kakor še nikoli, se tudi to pot nisem zastoj obrnil na Marijo naj mi izprosi ljubo zdravje, zopet me je uslišala. Ker sem ji obljubil, da se ji bom javno zahvalil, s tem prav rad spolnujem svojo obljubo in prilagam \$2 v podporo lista.

Mr. Marco Plut, Sheboygan, Wis.

Premda nam Bog navijek dijeli dobročinstva, pa i onda kada ga ne prosimo, to je ipak na poseban način sklon našim prošnjam, kada ga preko njegovih ugodnika za nešto prosimo. Ovo imajući na pameti, u ozbiljnoj i teškoj bolesti, utekla sem se i ja sa svima koliko nas je u kući k Onoj, koja je najveća ugodnica Božja među svecima Blaženoj Djevici Mariji, za pomoć. Bilo je to mjeseca ožujka o. g. na praznik oznanjenja M. D., da sam dala čitati sv. misu za mog teško bolesnog sina na čast bl. Gospe, da moj sin preboli. Isti još dan poslije sv. Mise, očitio se on bolje i hvala dragom Bogu i bl. Gospi, svakim se danom sve bolje i bolje oporavlja. Stavljam ove zahvalne rijetke u javnost i prilazem k ovoj zahvali mali dar, jer sam to po obećanju duž

na izvršiti.

Johana Adamić, Hibbing, Minn.

DAROVİ ZA AVE MARIJO:

1) Po \$5 so darovali:

Frances Gliha, Randol, O. M. K. Chicago, Jennie Čepljak, Cannonsburg, Neimenovana, Chicago, Neimenovana, Alexander, Neimenovana, Ely, Minn., Mary Hoge, Bridgeport, O.

2) \$4 je daroval: Martin Česnik, Indianapolis, Ind.

3) Po \$3 so darovale: Ana Kocman, Bridgeport, O.; Frances Mrčun, New York.

4) Po \$2 so darovali:

N. N., Mary Koklič, Houston, Pa., Jennie Oberstar, Cleveland, O., Franciška Což, Jenie, Ark., N. N., Cleveland, O., Mary Petelin, Braddock, Marco Plut, Sheboygan, Peter Droll, Sheboygan, Mary Božić, Pueblo, Frances Mohorič, Alexander, Mrs. Toplišek, Alexander, John Skoff, Conemauch, Pa., Mary Tomec, New York, Ivanka Lupek, Bridgeville, Frances Mesojedec, Houston, Mary Pavletič, Ambridge.

5) \$1.85 je darovala Neimenovana, Little Falls.

6) \$1.20 je darovala Mary Otoničar, Cleveland.

7) Po \$1 so darovali:

Franciška Shubetz, Cal., Amalija Marentič, Cleveland, Martin Česnik, Indianapolis, Frances Peterka, Helena Goličnik, Sheboygan, Mrs. Steve, Ritlop, Agnes Markovich, Calif., Mrs. Strniša, Calumet, Ivana Adamich, Hibbing, J. Kozlevčar, Milwaukee, M. Gershman, Forest City, Kati Marović, Mary Muhvič, Brooklyn, Mary Cerar, Vedling, Pa., K. B. Johnstown, Pa., Ana Mlakar, Braddock, Nikojaj Simonič, Budling, Marija Dolenc, Cleveland, Agnes Hotujec, Ambridge.

8) 60c je darovala Frances Jurjavič.

9) Po 50c so darovali: Leopold Novak, Cleveland, Marija Beseničar, Cleveland, Frances Bombach, Chicago, Mary Slabodnik, Ely, Minn., Tereza Aufderklam, Anton Videk, Dillon, Kati Rom, Brooklyn.

NAŠ STRIČEK

Ljubljana, Jugoslavija. — Predragi striček: — Večkrat mi je dana prilika čitati list "Ave Maria." Čitam ga z veseljem, ker vsebuje ne le mnogo zanimivega ampak tudi poučljivega. Ko bode dolar nekoliko manjši, postanem tudi jaz naročnica tega lista. Združena v duhu z vsemi Vašimi mladimi čestilci in čestilkami hočem tudi jaz moliti k Bogu, da bi Vas in vse Vaše častite sotrudnike ohranil še mnogo let čile in zdrave in da bi Vaše dobro delo rodilo obilo sadu. — Vam, častiti gospod Striček, vsem Vašim "Boys in girls" in vsem bralcem lista "Ave Maria" želim veselo veliko noč ter mnogo pihov. — Srčne pozdrave Vam pošilja uz domovine, Elica.

Draga Elica: — No, ti si me pa posebno zveselila! Da bi jaz imel tudi tam daleč daleč za morjem kaj svojih malih prijateljkov in prijateljic, tega si pa res nisem mislil. Zato si me pa v resnici zelo iznenadila in zveselila s svojim pismom. Poglejte, "darlings na kornerju" — kje imamo vse svoje prijatelje! Kaj, boys in girls, to je pa lepo! Zakličimo tja čez morje naši Elici prav krepki ameriški "Three Cheers!" ali, da bo Elica bolj razumela: Trikrat živio! — Ker mi nisi poslala natančnejšega naslova, ti nisem mogel poslati lista "Ave Maria." Veš kaj, Elica, ker list "Ave Maria" tako rada čitaš, kar sporoči mi natančen naslov, pa ti ga bom pošiljal. Hvala lepa tudi za Tvoje molitve. Kako me veseli, da celo v Evropi za me kdo moli! Kako sem vesel! Bog te živi, Elica! Pa še kaj mi piši! Samo natančen naslov mi pošlji in pa celo ime. Tvoj striček.

New York. — Dragi striček: — Tudi jest sem prišla na Vaš korner. Jest hodim v šolo v peti razred Holy Rosary Academy na drugo cesto. Father Rev. Benignus nas učijo slovensko brati in moliti. Jest sem stara 10 let a znam še do-

bro pisati slovensko. Pa rada berem vaše dopise na kornerju. Bom tudi jest šla v soboto k sv. obhajilu za Vas. Prav lepo Vas pozdravljam Vaša

Milka Ogrinc.

Draga Milka: — Kako sem se zveselil, da se je oglašil kedo tudi iz daljnega New Yorka. Zahvalim se Ti prav lepo za tvoje sv. obhajilo. Tudi jaz se te bom spomnil pri sv. maši. Le pridna bodi, draga Milka in večkrat na kaj sporoči.

Tvoj striček.

Dragi otroci: — Toliko dopisov se mi je nabralo zadnje mesece od vas, da jih ne bom mogel vseh priobčiti še dolgo ne. Vsi so pa tako zanimivi in vsi jih tako radi čitajo, da jih v koš vreči tudi ne smem. V listu "Ave Maria" je pa naš prostor tako hitro napolnjen, da jih le majhen del gre v list. V tej številki so nekateri ostali še iz januarja in februarja. Sedaj jih imam pa še vse iz marca in aprila, katerih je tudi veliko. Zato si drugače ne morem pomagati, kakor da sem šel prosit še en korner in sicer sem ga sprositi pri uredniku "Edinosti". Tam so mi gospod urednik dovolili sem pa tja kak kotic, kjer se bomo lahko zbrali. Toraj otroci, toliko nas je, da se bomo morali "mufati." Sedanji korner nas več vseh ne sprejme. — Zato lepo prosim vse svoje male darlings, naj mi nikar ne zamerijo, ako bodo nekatera pisma v listu "Ave Maria", druga pa v "Edinosti." So I ask you all that for the future writing for the corner, always tell me for what corner it is. Is it for "Ave Maria corner" or for "Edinost corner". Any one can select his own corner where he wants his letter published. Tako mislim, da bo najbolje, da bom vsem ustregel. I would like to please all of you. So three Cheers for my dear boys and girls of the corner. Vaš striček.

Cleveland, Ohio. — Dragi striček: — Tudi jest neznam dobro slovensko pisati pa ker Vam drugi boys in girls pisajo se tudi jest predrzmem. Jest sem stara 9 let, grem v St. Mary's School, Collinwood, O., imamo osem dni pobožnost za spreobrnjenje grešnikov mi tudi dobivamo list Ave Maria in posebno radi beremo od Charleya. 20. Jan. was my teacher's Birthday and mine is going to be Jan. 31. . . . ?

Draga . . . : Ne vem ali mi moja očala tako narobe kažejo ali je res, da si se pozabila podpisati. Imaš naslov na 1447 E. 173rd St., pa nič imena. — Vidiš to je pa uzrok, da sem tvoje pismo dobil že 22. jan., pa se je zavleklo do sedaj. Toraj ne moreš biti prav nič huda na me, ker si tudi ti napako naredila. Pošlji mi svoje ime. Tvoj striček.

Wandling, Pa. — Dragi striček: — Tudi jaz bi rada prišla na Vaš korner kakor drugi fantje in deklice, pa se ne upam ker naznam dobro pisati po slovensko. Jest sem v 6. razredu in sem stara 11 let. Jest rada berem list Ave Maria. Dragi striček, zdaj Vas pa lepo pozdravim in vse fante in deklice na korner in Vam želim veliko uspeha.

Margareth Pantzar.

Draga Margaret: — Prav dobro si napisala. Le nič se ne boj pisati slovensko pismo! Kar napiši, kakor znaš! Jaz vse prečitam in tudi vsi moji čitateljski vse prečitajo. Če tudi ni vse tako prav. Le večkrat pridi na korner! Tvoj striček.

Joliet, Ill. — Dragi striček: — Srečala sem na kornerju eno svojih prijateljic, ki se mi je pohvalila od svojega kluba in kako so otroci dobivali prezent tam v Soudan, Minn. Jaz Vam pa povem, da takega kluba in takega prezenta je malo v Ameriki kot ga imamo mi otroci v Jolietu šola sv. Jozefa. Naš častiti Father Butala so nam ustanovili club presvetega Srca Jezusovega za Novo Leto. In od tega časa nas večina otrok vsaki dan gre k svetemu Obhajilu in naš Santa Claus nas prinese vsaki dan prezent boljšega kot so ga dobili otroci v Soudan, Minn. Vas pozdravim, dragi striček, in vse znanke v Soudan, Minn., in Vas prosim, dragi striček, da molite za me, jaz bom pa za Vas. Bertha Čulík.

Draga Berta: — Tvojega pisma sem se pa še posebno zveselil, ker nam tako lepe stvari sporočaš. Kako je to lepo, da greste otroci vsaki dan k sv. obhajilu! Kako Vas bo Jezusček rad imel! Vidite, otroci, kako so naši prijateljski iz Joliet dobili! Kaj ko bi jih še po drugih naselbinah posnemali in bi tudi ustanovili kljube Presvetega Srca Jezusovega? Kako bi to bilo lepo. — Da, Berta, jaz se te bom spominjal pri sveti maši, ti se me pa spominjaj pri svetem obhajilu.

Tvoj striček.

Pokličite Canal 7430.

FOTTINGER -- FLYNN COAL CO.

MI ZALAGAMO CERKEV SV. ŠTEFANA S NAŠIM PREMOGOM PO ZELO ZMERNIH
CENAH. PRIDITE ŠE VI IN NAROČITE SI PREMOG OD NAS.

Pokličite nas na telefon ali pa pridite osebno.

POTTINGER -- FLYNN COAL CO.

supplies

St. Stephens Church and School
with all their coal requirements.

Call us on phone or come in and see us.

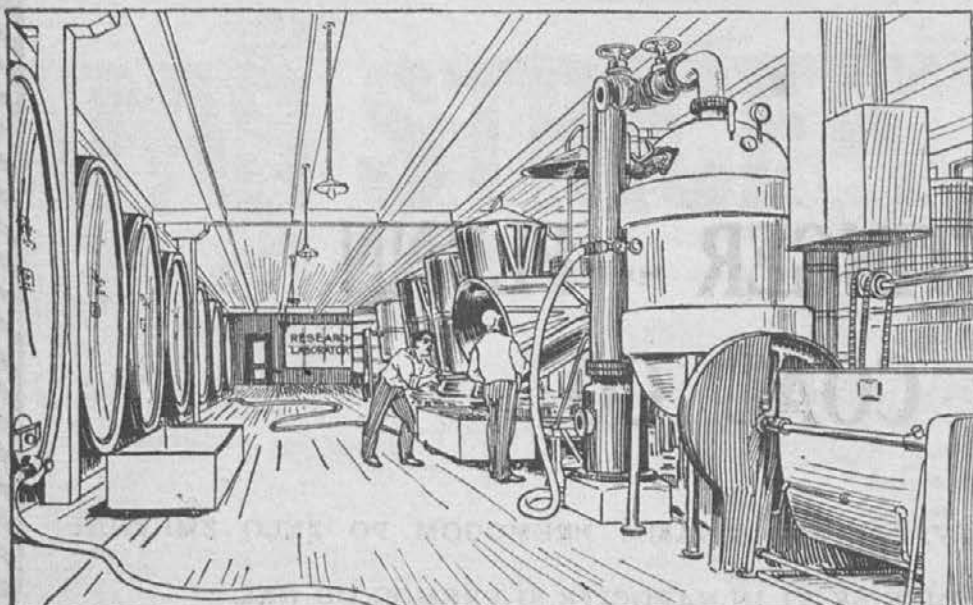
POTTINGER - FLYNN COAL CO.

22nd and Ashland Avenue,

Chicago, Ill.

Phone Canal 7430.

JOSEPH TRINER CO.

Ta slika kaže le en oddelek naše

Izdelovalnice kjer se

izdeljuje

TRINERJEVO

GRENKO

VINO

Že 32 let je Trinerjevo Grenko VINO znano kot najboljše zdravilo za želodčne bolezni. Vsi odjemalci so zelo zadovoljni z uspehom. Mr. John Boich nam je pisal dne 2. aprila: "Farrell, Pa. Kadar ni z mojim zdravjem kaj v redu si kupim TRINERJEVO GRENKO VINO in spoznam, da mi takoj pomaga, to je resnica, da je Trinerjevo Grenko VINO velike koristi. Je najboljše in najcenejše." Trinerjevo Grenko VINO dobite v vsaki lekarni.

JOSEPH TRINER COMPANY,

1333-45 So. Ashland Avenue,

Chicago, Ill.

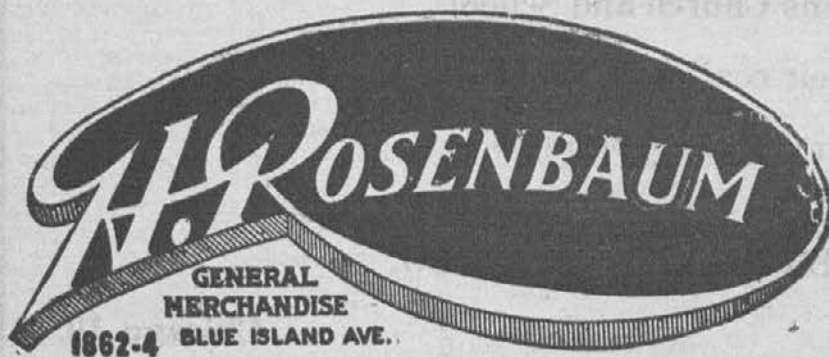
JOHN PETROVČIČ

SLOVENSKI JAVNI NOTAR

1920 West 22nd Street,

Chicago, Ill.

TRGOVINA Z MEŠANIM BLAGOM

Zaloga vsakovrstnega blaga, spodnje obleke, čevljev, klobukov in lepoticja za ženske, raznovrstnih ur itd.

PRIDITE IN SE PREPRIČAJTE

Kdor izreže ta kupon in ga zaeno s tem oglasom prinese seboj, mu damo pri vsakem nakupu 5 proc. popusta.

NE PREZRITE TEGA!

W. SZYMANSKI

največja slovanska

TRGOVINA RAZNEGA POHIŠTVA

v Chicagi.

Velika izbira ice box, železnih peči, postelj in preprog.

Pridite in se prepričajte.

1907 BLUE ISLAND AVENUE

Chicago, Ill.

Phone: Canal 597.

CHICAGO, ILL.